

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

"Ηθελα να νάμισον..."

Κι' εμείς και σεις και όλοι μας
σ' αυτό δεν αμφισβάλω
θα θέλαμε να είμαστε
στον κόσμο κάποι άλλο.
Όχι αυτό που είμαστε
μά κάποι το καλύτερο.
Νά των ανθρώπων τ' όνειρο
πάντα το μεγαλύτερο!...

XXX

Αίφνης σαν βλέπω μια κομψή και ωμόρφη κυρία
εις την καρδιά οι πόθοι μου κάνουν ώσαν θηρία
κι' ενώ θαυμάζω την γραμμήν, το κάλλος και το
θάρρος της
σκεπτόμαι: «Πώς θα ήθελα να ήμουν... κουμπάρος
της».
Σαν βρέχει κι' από την βροχή γίνεται σματάς
λυψάμι που τόσο νερό
πίνει άσκοπα τέτοιον καιρό
και λέω: «Τώρα θάθελα να ήμουν... γαλατάς»

XXX

Σαν βλέπω δούλα ωμόρφη νοιώθω στο στήθος βάρος
κι' αυτήν την ώρα θάθελα να ήμουν... φαντάρος.
Σαν δω φαλάκρα άπληστη και φωτεινή σιμά μου
θάθελα να ήμουν... πουλί
να πέταγα ψηλά πολύ
και στην φαλάκρα να έριχνα εύθους τό... λίπασμά μου.

XXX

Σαν βλέπω βλάκες θάθελα να ήμουν... φαρσέρ.
Χαζούς στον δρόμο σαν ιδώ
να τριγυρνούν εκεί κι' εδώ
όρκεζομαι πως θάθελα να ήμουν... σωφέρ.
Και σαν ιδώ και τον Πατριά που «Μάκεθε» για να δώση
τάχα επιτυχέστερα, γενειάδα άφικε τόση
του λέγω από μέσα μου: «Αγαπητέ μου ξέρεις;
πάρα πολύ θα ήθελα να ήμουν... μπαρμπερίης».

XXX

Σαν βλέπω το κοστούμι μου με τρύπιον τον καθάλλο

θα ήθελα να ήμουν... ράφτης να φτιάξω άλλο.
Πιστός θερράπων θάθελα να ήμουν της τέχνης
ήτοι πολύ θα ήθελα να ήμουν καλλιτέχνης
και ιδίως γλύπτης ξακουστός και πέραν των όριων,
...μά ακρίβηναν τα... κόκκαλα των εστιάτοριων...
θάθελα να ήμουν ποιητής να ύμνουσα κείλη άλικά.

να είχα συλλογές πολλές
τώρα, που το χαρτί, που λές,
έχει ακριβήνει ως γνωστόν εις όλα τα μπακάλικά...

XXX

Μα πιο πολύ θα ήθελα κι' εγώ να ήμουν πλούσιος
και να μη με άπασχολή ποτέ ο έπιούσιος.
Να έδωζα τα χρήματα σε μια μεγάλη σάκκα,
μα τότε θα με τάραζαν οι φίλοι μου στην ...τράκα.

Μεταξουργιώτικες κουβέντες

Ρέ Σοφάκι

Τού κόσμου τα φαντάσματα
κι' όλα τα καταπλάσματα
τα κάνουν τραγούδι
κι' ο κάθε μάγκας κλαίγεται
που σαν και πριν δεν καίγεται
ρε συ το πελεκούδι.

Τανκά ξερνούν οι Έλληνες
τις νύχτες τις πανσέληνες
που κελαιδούν οι... κούκοι
και σβάναν τα μοτίβα μας
που ταιριαζαν στη τζιβα μας
άδελφ μπανάλ μπουζούκι.

Λατέρνες και γραμμόφωνα
στριγγλίζουν ομόφωνα
ταγκό σερί και ρούμπα
και γίνανε... μνημόσυνα
τα γλέντια τα χαρμόσυνα
και — «Τό δεξί Καρόμπα»!...

Ο ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΙΩΤΗΣ

Μιά και κουτόχορτο πολύ ζοδεύεται στη χώρα
του 'Ιπποδρόμου άλογο θάθελα να ήμουν τώρα.
Θά είχα άφθονη τροφή και θάδναζα και χρήματα.
"Άς είν' καλά τά... θύματα.

XXX

Όσάκις είμ' άσπίγγος και δεν υπάρχει στόχος
να σελεμήσω στο λεπτόν
άπό πακέτο άνοικτόν
ώ, τότε πως θα ήθελα να ήμουν... καπνοδόχο!.
Και όταν το πακέτο μου πλαιοάζει να τελειώση
και βλέπω πως αν μου σωθούν κανείς δεν θα με
δώση
και θέλυν να διατηρηθώ άξιοπρεπής και τίμιος
του καθενός τσιγγάρου μου θάθελα να ήμουν... δ ή μ ι ο ς.

XXX

Σαν βλέπω εις το σινεμά βεντέτες να φιλούν
και ν' αγαλιάζουνε θερμά τον κάθε τρικά γόντρά
ήθελα να ήμουν και γώ άστέρας του παρλάν
να σφίγγω μέσ' στα μπράτσα μου τις γόσσους άπό-
πτα!

XXX

Ήθελα να ήμουν ύφασμα μεταξωτό και φινό
να γίνωμαι κομψότατο φόρεμα και ν' άφίνα
το χέδι μου στις ωμορφιές κάθε κυράς, σαν τύχη
να μ' αγοράση ακριβά με μέτρο ή με πύχυ.

XXX

Θεριεύω όταν δω έχθρο — δε σάς το λέω ψέμμα —
κι' άμέσως σκέπτομαι ορθώς
πως εάν ήμουν κορπός
θα τούπινα το αίμα!

XXX

Όταν ιδώ ένα δανειστήν στο δρόμο να προβαίνει
μέσ' στο μυαλό μου ζαφνική μια σκέψις κατεβαίνει.
Λέω: «Άς ήμουν Μάντικας να έτρεχα γοργώς,
ή άς γινόμουνε λαγός.

Ήθελα να ήμουν άλλο τι παρά αυτό που είμαι
Άλλο κάπου να βρίσκωμαι κι' όχι εδώ που είμαι.
Ήθελα διαρκώς μορφές να δύναμαι ν' άλλαζω
κι' ήλιες στίχους σαν αυτούς ποτέ να μη διαβάζω!

ΟΙ ΔΥΟ ΑΘΗΝΑΙΟΙ ΜΑΓΚΕΣ

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΟΠΤΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

— Και τώρα πείτε μου τι μπορείτε να
διαβάσετε από τον πίνακα
— Πού είναι ο πίναξ;

— Είμαι ο τεχνικός που τραγουδούσα
χθές. Έχετε να μου δώσετε τίποτα για
τον λαίμο μου;
— Έχω ένα καλό και άκονισμένο ξυ-
ράφι.

ΜΕΤΑΞΥ ΦΑΚΙΩΝ

— Τι είναι αυτό που μου έφερες, εύλο-
γημένε;
— Τό πάπλωμα για να μην κρυώσης.

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
3

Αθήναι, 4 Δεκεμβρίου 1937
Έτος Β' — Άριθ. φύλλου 63

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτική άνασκόπησης

Έξωτερικόν Δελτίον

Ό πόλεμος συνεχίζε-
ται

Αι άεροπορικά έπιδρομαί
των 'Ιαπώνων

Παύλος Νιρβάνας

Όλίγα περί του έργου του
Τού ακαδημαϊκού Γρηγορίου
Ξενοπούλου

Οί ταυρομαχίες στην
Ισπανία

Έξακολουθούν παρά τον άλ-
λησπαραγμόν

Ό Προφήτης

Το τελευταίον διήγημα του
Παύλου Νιρβάνας

Έργοστάσια τεράτων

Πώς παραμορφώνεται ή φύ-
σις από τους ανθρώπους

Προλήψεις 1937

Πρωτότυπος μελέτη του
κ. Ρ. Κράους

Χοντρές κυρίες

Εόθμιον μυθιστόρημα του
κ. Δ. Ψαθά

Άγάπη στο βουνό

Ανέκδοτη νουθέλλια της Βί-
κυ Μπάουμ

Συναυλίες και ρεσιτάλ

Του κ. Μιχ. Κυριακίδη

Θά έχωμε έφέτος βα-
ρυχειμωνιά

Προβλέψεις των μετεωρολό-
γων

Τα νέα φίλμ

Του κ. Μ. Σαφαρίκα

Κινέζες

Του κ. Άσημ. Γιαλαμά

Γιατί Ζηλεύουμε

Άρθρον του Άντρέ Μωρουά

Οί άρχαίοι Αιγύπτιοι

είχαν τζάζ;
και έχόρευαν φόξ

Συρρεαλισμός

Ή σύγχρονη τρέλλα

Κυνήγι αϊγάνων πρό

...30.000 ετών

Μιά φανταστική περιγραφή

Διηγήματα, σατυρική σελίς,

απομνημόνιον της μόδας, ανέκ-
δοτα, εόθμια, και πλουσία

εικονογράφησις.

(Εκτίσα του κ. Μιχ. Γάλλια)

ΕΠΙΤΑΦΙΑ
ΑΝΘΗ...

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΔΩΡΕΑ 1.71
ΗΜΕΡΟΜ. 16
ΑΡΙΘ. _____

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ : 885
ΑΡΙΘΜΟΣ ΧΡΗΣΗΣ : 39045

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΥΦΟΥΣ...

10

"Ελλειψις ἰνκόγνιτο

—Βεβαίως. Πάμε μαζί πρὸς τὰ κάτω.

Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ ραδιόφωνο

—Καὶ γιατί φορεῖ αὐτὸ τὸ χιλιομπαλωμένο παντελόνι;
—Εἶνε πλασιέ ὑφασμάτων καὶ ἔχανε διαρκῶς τὴ βαλίτσα μὲ τὰ δειγμάτα.

λοιπὸν τὸν νέον καυγᾶ. Γιατὶ ἡ γυναῖκα
ἰδοῦμε ἄρθρα ἐπὶ ἄρθρων σχετικά μὲ τὸ
σῆμα δρυσιογενεσθεῖ καὶ ὁσονούτω θά

ΣΠ. ΓΙΑΝΝ -

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΑΡΑΒΩΝΕΣ

Κωστῆς Ι. Μενεΐδης — Ἑλληὺ Δ. Μπότση,
ἡροσθωνίσθησαν

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τὴν παρελθοῦσαν Δευτέραν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῶν ἡθοποιῶν τοῦ θιάσου Κοτοπούλη Κ. Τσαγανέα καὶ Νίτας Βισῶρη. Τοὺς γαμπλοὺς ἀρραβῶνας ἀντήλλαξαν ἡ κ. Μαρίκα Κοτοπούλη καὶ ὁ σύζυγός της κ. Γεώργ. Χέλμης.

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Εἰς μνήμην Παύλου Νιρβάνα, τὸ «Ἔργον» προσέφερε 1000 δραχμὰς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου Ἀμαλιάδος.

Ετοιμασθήτε διὰ τὴν ἐκπαλξιν

ξίς την οοίαν ευρίσκεται, ώστε ημπορούμεν να κοιμώμεθα ήσυχοι, ότι ποτέ δεν θά συγκαταλεχθώμεν μεταξύ των θυμάτων ενός κυκλῶνος.

ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ ΕΞΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ

ΟΙ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΑΛΛΗΛΟΣΠΑΡΑΓΜΟΝ ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ
ΦΑΝΑΤΙΖΟΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΜΕ ΤΙΣ „ΤΟΡΡΙΝΤΑΣ”

Σήμερα οι ταυρομαχίες διεξάγονται μόνον πλέον εις τὴν Ἰσπανίαν καὶ σὶς χώρες ὅπου ζοῦν λαοὶ Ισπανικῆς καταγωγῆς, στὸ Μεξικὸ καὶ εἰς τὴν Νότιο Ἀμερικὴν. Εἰς τὸ παρελθὸν ἐν τοῖς αἰσὶν ἐλάμβαναν χώραν καὶ εἰς ἄλλα μέρη καὶ φαίνεται ἰδίως εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν Κρήτην ὅπου, εἰς τὴν Κνωσσό, σὲ κάποιο ἀγγεῖο ἀπεικονίζονται ταυρομαχίες ποῦ ἔγιναν πρὸ 4000 ἐτῶν. Τότε ὅμως δὲν ἐτελείωναν μὲ τὸν θάνατον τοῦ ταύρου, ἀλλ' ἦσαν μόνον μιὰ ἐπίδειξις δυνάμεως καὶ ἐπιδειξίτης εἰς μιαν πάλην μεταξύ ἀνθρώπου καὶ ζώου.

Στοὺς ρωμαϊκοὺς στίβους ἐδόθη κατὰ πρῶτον ἡ μορφή τῆς ταυρομαχίας κατὰ τὴν ὅποιαν κάποιοι ἐπύρεπε νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν ζωὴ του τὴν ἐπιτυχία τοῦ θεάματος ποῦ προσέφερετο εἰς τὸν ρωμαϊκὸν ὄχλον. Ἡ ὁ ἀνθρώπος ἡ τὸ ζῶον.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαίαν Ῥώμην μετεδόθη, ὅπο τὴν μορφήν αὐτήν, εἰς ἄλλες χώρες καὶ τελευταίως ἐσταθεροποιήθη εἰς τὴν

καὶ ὁ ὄχλος ἐπέπιπτε κατὰ τὸ ζῶον, τὸ ἀπετελείων μὲ ἐγκειρίδια καὶ μαχαίρα καὶ ἐκοθε κατόπιν μεγάλῃ κοιμῶν κρέας καὶ τὰ ἐπαίρει μαζί του.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἦταν πράγματι βάρβαρον καὶ κάποια βασιλικὴ διαταγὴ ἀπηγόρευσε τὴν συνέχειαν αὐτὴν τῶν ταυρομαχιῶν.

Πρὸ 500 δὲ ἐτῶν 2-3 περίφημοι ταυρομαχοὶ ἔθεσαν τοὺς πρῶτους πραγματικὰ κανόνες—οἱ ὅποιοι κατόπιν ἐξελεγχθῶσαν καὶ ἐτελειοποιήσαν— τοῦ ἐθνικοῦ αὐτοῦ θεάματος τῶν Ἰσπανῶν. Γὰρ τῆς ταυρομαχίας ὑπάρχουν ἰδιαίτερα ταυροτροφεία, ἰδίως εἰς τὴν Ἀνδαλουσίαν καὶ σὶς ὄχθες τοῦ Γκουανταλκουίβιρ. Ὅταν οἱ νέοι ταῦροι φθάσουν εἰς ἡλικίαν 11 μὲ 12 μηνῶν, ὑποβάλλονται εἰς δοκιμασίαν. Ἐνὰς ἱππεὺς τοὺς ἐρεθίζει καὶ τοὺς κτυπᾷ μὲ μιαν λόγχην. Ἐὰν ὁ ταῦρος ἀνρίψῃ καὶ ἐπιτεθῇ, τότε θεωρεῖται καλὸς γιὰ τῆς ταυρομαχίας καὶ ἐξακολουθεῖ ἡ διατροφή του μέχρις οὗτου φθάσῃ

ριώτερες ταυρομαχίες γίνονται ἀπὸ τὸ Πάσχα μέχρι τοὺς Ὀκτωβρίου. Τὸν καιρὸν δὲν ἔχουν οὐτὴν αὐτὴν λαμπρότητα, οὐτὴν αὐτὴν σημασίαν.

Οἱ ταυρομαχοὶ ἀποτελοῦν ἓνα ἰδιαιτέρων εἶδος ἐπαγγελματιῶν, οἱ ὅποιοι ἀλλοτρίως ἐξασκοῦν τὸ ἐπικίνδυνον, ἀλλὰ καὶ ἐνδοξο ταυτοκρῶς ἐπάγγελμα ἀπὸ πατέρα σὲ υἱόν. Εἰνε πρῶτα οἱ πεζοὶ ταυρομαχοὶ, οἱ λεγόμενοι „ἡπάνερες”, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν ἀποστολήν νὰ ἐξερεθίσουν τὸν ταῦρον καὶ νὰ τὸν ὠθοῦν πρὸς τοὺς ἐρίππους ταυρομάχους, τοὺς „ἡκιντόρες”, οἱ ὅποιοι, ὠλισμένοι μὲ μιὰ ζώνην λόγχην μὲ σιδηρὰ αἰχμή, ἐρεθίζουν τὸ ζῶον ἐπὶ μάλλον, πληγώνοντές το κατὰ τρόπον ὅμως νὰ μὴ τὸ θανατώσουν.

Οἱ „ἡπαντερίδες” εἰνε πεζοὶ ἐπίσης καὶ χειρίζονται τῆς „ἡπαντερίδος” εἶδος κοντῶν καμακίων ποῦ τῆς μπίηνουν στὸ λαμὸ καὶ στοὺς ὤμους τοῦ ταύρου γιὰ νὰ τὸν ἐρεθίσουν ἐπὶ περισσότερο. Στὸ τέλος μόνον ἐπεμβαίνει ὁ „ἐσπάντα” ἢ „ἡμαντόρ”, ὁ ταυρομάχος, ὁ πραγματικὸς ποῦ παίζει τὸν κυριώτερον καὶ τελικὸν ρόλον. Μ' ἓνα μακρὸν, αἰχμηρὸ σπαθὶ στὸ δεξιὸ χερὶ καὶ ἓνα κόκκινον πανί („μουλέτο” στὸ ἀριστερό, μὲ τὸ ὅποιο ἐρεθίζει ὅσο περισσότερο μπορεῖ τὸν ταῦρον, ἀλλὰ ταυτοχρόνως τὸν παρασύρει πρὸς τὴν διεύθυνσιν ποῦ θέλει, προσπαθεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸ ἐξαγριωμένον ζῶον βυθίζοντας τὸ λεπτὸ ξίφος, μεταξὺ λαμποῦ καὶ ὤμο-πλάτης, σπὴν καρδίᾳ.

Μετά τὸν ματαντόρ, γιὰ ν' ἀποτελειῶσθαι τὸ θέμα, ἔρχεται ὁ „πουντιλιέρος”.

Ὁ ἀγὼν αὐτὸς ἐοικὸς—εἰνε ἀγὼν κατὰ τὸ ἀνυπολόγιστον. Ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι πρὸς νὰ ἀκολουθήσουν αὐτοπροσώπως κανόνες γιὰ κάθε τοῦς κινήσει, γιὰ κάθε φάσιν τοῦ ἀγῶνος, εὐρίσκονται, σχεδὸν ἀπολλοί, ἀντιμέτωποι μ' ἓνα τεράστιον ζῶον, τὸ ὅποιον ὀρμᾷ μὲ τὴν δύναμιν τῶν ἀρχαίων ὄντων, ἀδιάφορο βεβαίως γιὰ ὁποιοδήποτε ἀνθρώπινον κανόναν. Μόνον ὅταν ὁρᾷ κινεῖται μὲ τὰ ἴδια τοῦ τὰ μάτῳ τὰς οὐδένα αὐτὰ δαιμονικῶν φυσικῶν δυνάμεων ὀρμῶν ἀπὸ τὸν σκοτεινὸν σταθμὸν τὴν ἡλιοσυνομένην ἀρέαν, ὅταν δεδαυθῇ ἀπὸ κοντὰ γιὰ τὴν ἀγρίαν μαχητικότητά του, τὸ πείσμα αὐτοῦ, τὴν πομπήν του καὶ τὴν βελίαν ποῦ δειχνουν νὰ σκοτώσουν καὶ νὰ καταστρέψουν, τότε μόνον ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ

στὴν ἡλικία ποῦ πρέπει. Ἐὰν ὅμως δεῖται δειλὴν καὶ τροφὴ εἰς φυγὴν, τότε στέλλεται στοὺς ἀγρούς ἡ στὰ σφαγεία.

Οἱ περιφημότεροι στίβοι ταυρομαχικῶν (πλάβα ντε τόρος) εὐρίσκονται στὴ Μαδρίτη, στὴ Βαλένθια καὶ σὶς Σεβίλλη, ὅπου χωροῦν 14-16.000 θεαταί. Οἱ δὲ κυ-

Ὁ ταῦρος μὲ κορυφωμένα τὰ „ἡπαντερίδες” σπὴν πλάτη ὀρμᾷ λυσσάλως κατὰ τὸν ὄμιον του, ἀλλὰ ἐκεῖνος πιὸ εὐστροφὸς καὶ πιὸ ἐπιτήδειος...

ἀγὼν δὲν εἰνε ἀνίσος, ἀλλὰ ἴσος, οἱ τὰ τέχνην καὶ τακτικὴν τοῦ ἀνθρώπου μὲ δυσκολίαν καὶ κίνδυνον μόνον θὰ θριαμβεύσουν τῆς τεραστίας δυνάμεως τοῦ ζώου. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ ἀγῶνος παραμένει ἀγνωστο καὶ ἀμείβολο ὥς τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Τίνος τὸ αἷμα θὰ κυρῇ;

Ὁ ἀγὼν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν ταῦρον νὰ ἐκτελεσθῇ, ὁ ἀγὼν ἐκεῖ τρεῖς τελείως ἐκχωριστὰς φάσεις καὶ αὐτὴ εἰνε ἡ πρώτη, κατὰ τὴν ὅποιαν, μὲ ὠρία καὶ ἀσθεῖα πομπήν καὶ τὸλμην ὁ ἀνθρώπος προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ τῆς μαχητικῆς ἰδιότητος τοῦ ἀντιπάλου του.

Τὸν ἐρεθίζει, τὸν προκαλεῖ, τὸν ἀποφύγει, γιὰ νὰ τὸν ἐρεθίσῃ πάλι καὶ τὸ ἐπικίνδυνον αὐτὸ πακνύει γίνεται μὲρὸς στὰ ἀπαιτήτικα μάτια χιλιάδων θεατῶν, ποῦ δὲν συγκυροῦν τὸ ἐλάχιστον σφάλμα. Τόλμην, εὐκινδία, θάρρος, ψυχραιμία συναντιῶνται γιὰ νὰ ἐπιτρέψουν στὸν ταυρομάχον νὰ φθάσῃ στὸ σκοπὸ τοῦ.

Τὸ δεύτερον μέρος εἰνε ὅταν, μετὰ τῆς πρώτης κρούσεως τῶν „ἡπάνερες”, συνεχίζεται ἐντονιώτερη ἡ ἐπιθεσίς του ἐν συνδυασμῷ μὲ τοὺς „ἡπαντερίδες” ποῦ κορυφώνουν τῆς ἡπαντερίλλες τοῦ στὸ δέμα ἢ στὸ κρέας τοῦ ταύρου, καὶ τὸν κουράζουν καὶ τὸν ἀποκνύουν, οὕτως ὥστε νὰ μὴν εἰνε τόσο πολὺ ἐπικίνδυνος σπὴν τελευταία φάσιν τοῦ ἀγῶνος. Τὸ βέβαιον εἰνε ὅτι οἱ ταυρομαχίες, μὲ τὸ πέραςμα τῶν αἰώνων ἔχουν διαμορφωθῇ εἰς πραγματικὸν ἀγῶνα θάρρους, ψυχραιμίας, αὐτοκυριαρχίας καὶ ἐτοιμότητος κατὰ τῆς βίαιας, τῆς ἐντοκτικῆς δυνάμεως τοῦ ὄγκου καὶ τῆς τυφλῆς ὀρμῆς.

Πόσο ὁ Ισπανικὸς λαὸς ἔχει μέρα τοῦ ἡποτισμοῦ ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ὅτι τὸ θάρρος καὶ ὁ κίνδυνος ἐκτιμῶνται ἰδιαίτερος. Ἐνὰς τυκὸν ἀτολμος ἢ δειλὸς ματαντόρ σφουρίσκει ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὁ πληγόμενος „τορεαντόρ” γίνεται ἀντικείμενον ἰδιαίτερων τιμῶν καὶ ὀταύρου ποῦ δὲν θέλει νὰ παλαίῃ ἐγκαταλείπει ἡμέως, ὡς ἀνάξιος, τὸν στίβον.

Ὅταν ὅμως τύχῃ ἡ ὁμάς τῶν ταυρομάχων, ἡ λεγομένη „κουαντρία” νὰ εἰνε καλὴ καὶ ἀντιμετωπίζῃ ἓναν πολεμοχαρὲ καὶ ὀρμητικὸν ταῦρον, τότε ἡ „πλάβα ντε τόρος” μεταβάλλεται εἰς πεδῖον μεγάλων συγκινήσεων καὶ ἐνθουσιασμοῦ. Ἀφοῦ ἀνεμετριθῇ εἰς τὴν πρώτην φάσιν ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐπιδειξίτης τῶν „δύο παρατάξεων” καὶ εἰς τὴν δεύτερην οἱ „ἡπαντερίδες” ἐκπρόσθενται καὶ ἐκούρασον κάπως τὸν ταῦρον, ἀρρίζῃ ἡ τρίτη φάσιν τοῦ ἀγῶνος. Ὁ ματαντόρ, ἀπολλὸς ἀρχικῶς καὶ μὲ μόνον τὸ κόκκινον πανί, σὲ διάφορες πᾶσεις, τρέχων, περπατῶν, ὀρθῶς, γονατιστῶς, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐρεθίζῃ τὸν ὄχι ἐξαγριωμένον ζῶον καὶ νὰ ἀποφύγῃ μὲ χερὶ καὶ κομψότητι τῆς μανιώδους ἐπιθεσεῖς του. Καὶ πλησιάζει τὸ δυσκολιότερον μέρος τοῦ ὅλου ἀγῶνος: τὸ θανατηφόρον, ἐντεκτον κτύπημα μὲ τὸ λεπτὸ ξίφος, τὸ ὅποιον ὁ „ἐσπάντα” θὰ δώσῃ εἰς μίαν στιγμὴν καὶ εἰς σπᾶν ποῦ δὲν ἐκδέχεται εἰς τὸν ἑκατοντὸν κίνδυνον, εἰς ἐλακίστην ἀπόστασιν μὲν ἀκινετοῦ κεφαλῇ καὶ τὰ φοβερά κέρατα τοῦ ταύρου. Ἐὰν τὸ κτύπημα δὲν ἐπιτύχῃ, ὁ „ἐσπάντα” ζητεῖ συγγνώμην μὲν ἡμιγυροῦ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἐὰν ἐπιτύχῃ γίνεται τὸ εἰδωλὸν τοῦ λαοῦ καὶ ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας.

Ἡ κρίσιμος στιγμή : Ὁ τορεαντόρ μὲ τὸ ξίφος του ἐτοιμάζεται νὰ καταβρῇ στὸ μαϊνόμενον ζῶον τὸ ὁστατο πλῆγμα

Ἰσπανίαν, ὅπου ἔγινε ὁ κατ' ἐξοχὴν λαὸς ὁ δὲν ἔχει ἄλλο θέαμα, ἀλλὰ τὴν ταυρομαχίαν. Ἀρχικῶς καὶ ἐκεῖ δὲν διέπτετο ἀπὸ κανόνες ὅπως σήμερον. Ἡ πάλη μεταξύ ἀνθρώπου καὶ ζώου ἦταν ἓνας ἀγρίος ἀγῶνας καὶ ὅταν ὁ ταῦρος ἀπετελείωντο, ὁ ταυρομάχος ἀπεσφύρετο ἀπὸ τὸν στίβον

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΔΩΝ ΤΟ ΣΙΝΙΚΟΝ ΤΕΙΧΟΣ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Τὸ „μακρὸν τεῖχος” τῆς Κίνας, ἔχον γνώρισε τὴν ἐγχθρικήν ἐπιδρομήν, τώρα μὲ τὰς ἐχθροπραξίας μεταξύ Ἰσπανίων καὶ Κινέζων. Ἐπὶ εἴκοσι καὶ ἓνα αἰῶνας, τὸ τεράστιον κτίσμα ποῦ πρῶτον εἰχεν ἀναστατήσαι τὰς μογγολικὰς ὁρδὰς, εἶχε καταστῇ συμβολὴν αἰώνιον τῆς ἀπομύνασεως τῆς Κίνας. Αὐτὸ ἐγένετο τὴν συμβολικὴν ἐκφράσιν „σινικὰ τεῖχος” ποῦ μεταγερρίζομεθα κάθε φορὰν ποῦ θέλωμε νὰ χαρακτηρίσωμεν μιαν μεγάλην ἀπομύνασιν.

Τὰ μακρὰ τεῖχη τῆς Κίνας, ἀλληθινὸν ἀρχιτεκτονικὸν θαῦμα, ἔπαυσαν νὰ ἔχουν οἰανδήποτε στρατηγικὴν ἀξίαν τὴν ἡμέραν ποῦ ὁ Τσιγκίς Χάν ἐδεῖξε πόσον εἰνε ἀνίσχυρα, διαβάς αὐτὰ καὶ κυριεύσας τὸ Πεκίνον, τὸ 1214. Ἐν τοσούτῳ τὸ „μακρὸν τεῖχος” τῆς Κίνας δὲν ἔπαυσε νὰ εἰνε ἓνα αἰὲς τῆς καταληκτικότερας θεάσεως τῆς γῆς. Ἐκεῖ συνολικῶς μὲ 3.300 χιλιόμετρα, συμπλοκωμένον ὄλων τῶν στροφῶν τῶν ἐπαλξέων

τοῦ καὶ τῶν διπλῶν καὶ τριπλῶν τεχνῶν ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὰ σημεῖα ποῦ ἔθεωροῦντο ὡς τρωτά. Ἐκ τῶν διαστάσεων αὐτῶν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ ὅτι πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἐχρεώσθη οἰκοδομικὴ μάζα 160 ἑκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων περίπου. Δὲν ἔχει ὅμως καδ' ὅλην τὴν ἐκτετασὴν ὁμοιογένειαν τὸ μακρὸν τοῦ τεῖχος, τὸ μακρύτερον ποῦ ἐκτίσθη ποτὲ εἰς τὸν κόσμον. Εἰς ὁρισμένα σημεῖα τοῦ αἰ διαστάσεις τοῦ ὑπογυροῦν καὶ τότε τὸ περίφημον αὐτὸ τεῖχος δὲν ἔχει πάχος μεγαλύτερον ἓνος κοιντοῦ τοῖχου. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, δὲν παύει νὰ εἰνε ἀνίσχυρα, διαβάς αὐτὰ καὶ κυριεύσας τὸ Πεκίνον, τὸ 1214. Ἐν τοσούτῳ τὸ „μακρὸν τεῖχος” τῆς Κίνας δὲν ἔπαυσε νὰ εἰνε ἓνα αἰὲς τῆς καταληκτικότερας θεάσεως τῆς γῆς. Ἐκεῖ συνολικῶς μὲ 3.300 χιλιόμετρα, συμπλοκωμένον ὄλων τῶν στροφῶν τῶν ἐπαλξέων

εἰνε ἓνα αἰὲς τῆς καταληκτικότερας θεάσεως τῆς γῆς. Ἐκεῖ συνολικῶς μὲ 3.300 χιλιόμετρα, συμπλοκωμένον ὄλων τῶν στροφῶν τῶν ἐπαλξέων

τοῦ καὶ τῶν διπλῶν καὶ τριπλῶν τεχνῶν ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὰ σημεῖα ποῦ ἔθεωροῦντο ὡς τρωτά. Ἐκ τῶν διαστάσεων αὐτῶν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ ὅτι πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἐχρεώσθη οἰκοδομικὴ μάζα 160 ἑκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων περίπου. Δὲν ἔχει ὅμως καδ' ὅλην τὴν ἐκτετασὴν ὁμοιογένειαν τὸ μακρὸν τοῦ τεῖχος, τὸ μακρύτερον ποῦ ἐκτίσθη ποτὲ εἰς τὸν κόσμον. Εἰς ὁρισμένα σημεῖα τοῦ αἰ διαστάσεις τοῦ ὑπογυροῦν καὶ τότε τὸ περίφημον αὐτὸ τεῖχος δὲν ἔχει πάχος μεγαλύτερον ἓνος κοιντοῦ τοῖχου. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, δὲν παύει νὰ εἰνε ἀνίσχυρα, διαβάς αὐτὰ καὶ κυριεύσας τὸ Πεκίνον, τὸ 1214. Ἐν τοσούτῳ τὸ „μακρὸν τεῖχος” τῆς Κίνας δὲν ἔπαυσε νὰ εἰνε ἓνα αἰὲς τῆς καταληκτικότερας θεάσεως τῆς γῆς. Ἐκεῖ συνολικῶς μὲ 3.300 χιλιόμετρα, συμπλοκωμένον ὄλων τῶν στροφῶν τῶν ἐπαλξέων

τοῦ καὶ τῶν διπλῶν καὶ τριπλῶν τεχνῶν ποῦ ὑπάρχουν εἰς τὰ σημεῖα ποῦ ἔθεωροῦντο ὡς τρωτά. Ἐκ τῶν διαστάσεων αὐτῶν μπορεῖ νὰ ὑπολογισθῇ ὅτι πρὸς κατασκευὴν τοῦ ἐχρεώσθη οἰκοδομικὴ μάζα 160 ἑκατομμυρίων κυβικῶν μέτρων περίπου. Δὲν ἔχει ὅμως καδ' ὅλην τὴν ἐκτετασὴν ὁμοιογένειαν τὸ μακρὸν τοῦ τεῖχος, τὸ μακρύτερον ποῦ ἐκτίσθη ποτὲ εἰς τὸν κόσμον. Εἰς ὁρισμένα σημεῖα τοῦ αἰ διαστάσεις τοῦ ὑπογυροῦν καὶ τότε τὸ περίφημον αὐτὸ τεῖχος δὲν ἔχει πάχος μεγαλύτερον ἓνος κοιντοῦ τοῖχου. Παρ' ὅλα ὅμως αὐτὰ, δὲν παύει νὰ εἰνε ἀνίσχυρα, διαβάς αὐτὰ καὶ κυριεύσας τὸ Πεκίνον, τὸ 1214. Ἐν τοσούτῳ τὸ „μακρὸν τεῖχος” τῆς Κίνας δὲν ἔπαυσε νὰ εἰνε ἓνα αἰὲς τῆς καταληκτικότερας θεάσεως τῆς γῆς. Ἐκεῖ συνολικῶς μὲ 3.300 χιλιόμετρα, συμπλοκωμένον ὄλων τῶν στροφῶν τῶν ἐπαλξέων

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ	
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Σελίδα	Δρα. 200
Ἐξάμηνος	» 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ :	
Ἔτος	Δρα. 1
Ἐξάμηνος	» ½

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἡ τελετὴ τῆς ὁρκωμοσίας τῶν σπουδαστῶν τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Ἑμπορικῶν καὶ Οἰκονομικῶν Ἐπιστημῶν, παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν νὰ ἐκφωνήσῃ ἐμπνευσμένον λόγον περὶ τοῦ προορισμοῦ τῆς ἑλληνικῆς νεολαίας καὶ τῶν καθήκοντων τῆς ἐναντι τοῦ ἔθνους. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς, πρὸς κατέκρινε δριμύτητα τοὺς ὑπονομιεύτας τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος, περιετράφη εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθερίας ἀναπτύξας ὅτι αὐτὴ πρᾶξις νὰ εἰνε συνδεδεμένη πρὸς τὰ συμφέροντα τοῦ ἔθνους.

— Τὸ Κράτος καὶ ἡ Κοινωνία — εἶπεν ὁ κ. Πρωθυπουργός— σὰς ἀφίνουν ἐλευθέρους πολλοὺς δρόμους νὰ τοὺς ἀκολουθήσετε, νὰ ἀναπτύξετε τὰς σκέψεις σας ὅπως θέλετε, ἐλευθέρως νὰ κατευθύνετε τὰς σπουδὰς σας ὅπου θέλετε. Μίαν μόνον ἐλευθερίαν δὲν σὰς ἀφίνουν: νὰ βλάψετε τὸ κοινωνικὸν σὺνολον.

Τὸν λόγον τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ ἐκάλυσαν ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγαὶ καὶ ἐπιδεκτικαὶ τῶν σπουδαστῶν καὶ τῶν καθηγητῶν τῶν.

XXX

Βαρυσημάνον ἐπίσης λόγον ἐξεφώνησεν ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἐργατοῦ λαλληλικοῦ συνεδρίου, τὸ ὅποιον συνήλθεν εἰς τὸν Πειραιά.

Ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὅστις ἐγένετο δεκτὸς μὲ ἐκδηλώσεις ἀφροσύνης καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐκ μέρους τῶν ἐργατῶν, ἀνέπτυξε τὰς σκέψεις τοῦ σήμερον Κράτους μετὰ τοῦ ἐργάτου ὁ ὅποιος ἀπέδωκε συνεαίνον καὶ στήριγμά του.

Ὁ κ. Μεταξὺς ἐτόνισεν εἰς τὰ ὅσα ἔγιναν ὑπὲρ τοῦ ἐργάτου, ἀφ' ἧς ἐπὶ τὴν ἡμετέραν τῆς 4ης Δεκεμβρίου, ἀποτελοῦν τὴν πλέον πεισφαπὴ ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Ἕλλην ἐργάτης κατέστη ὁ κύριος παράγων τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἀναδημιουργίας τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ ταξίδιον τοῦ Γάλλου Πρωθυπουργοῦ κ. Σιγὰν καὶ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Ντελαμπὸς εἰς Λονδίνον, ἀπετέλεσε τὸ σοβαρώτερον διεθνὲς πολιτικὸν γεγονός τῆς τρεχούσης ἐξομότητος.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀγγλογαλλικῶν συνομιλιῶν ἀνεκοινώθησαν ἀμέσως εἰς τὰς Κυβερνήσεις τῶν Κτῶσεων, ὅπως εἰχαν ἀνακοινωθῇ καὶ τὰς περιορίαν τῆς τῆς Γερμανίας ἐπισκοπῆσεως τοῦ λόρδου Χάλφας. Πιστεύεται ὅτι παρομοία ἀνακοινωθῇ δὲ γίνῃ καὶ εἰς τὸ Βέλγιον ὡς ἀποκρίσιν δυνάμει. Κατὰ τοὺς βρετανικοὺς κύκλους, τὸ πρῶτον συμπέρασμα, τὸ ὅποιον συνηγάται ἐκ τοῦ ἐκδοθέντος ἐπισήμου ἀνακοινώσεως εἰνε ὅτι θέτει τέρμα εἰς ὅλας τὰς τελευταίας φημιολογίας περὶ ἀγγλογαλλικῆς διαστάσεως. Ὅπο τῶν ἀρμολίων κύκλων τονίζεται ὅτι οὐδέποτε ὑπῆρχε πληρύτερα καὶ πλέον ἐκδόσης ἀρμονία ἀφ' ὧν μετὰ τῶν δύο κυρῶν ἀπὸ ἐκείνῃ—κατεδείχθη κατ' ἄληθιν τὴν διάρκειαν τῶν συνομιλιῶν—μετὰ τῶν Γάλλων καὶ τῶν Ἀγγλῶν ὑπουργῶν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν συνομιλιῶν οἱ Γάλλοι ὑπουργοὶ ἐξέφρασαν τὴν ἀντίληψιν ὅτι ἡ ἐπισκοπὴ τοῦ λόρδου Χάλφας εἰς Γερμανίαν συνετέλεσεν εἰς τὴν διεκρινίσιν τῆς ἀμφοτερούς, τὸ γεγονός δὲν ἐπὶ τὸν ὅτι ἐξαγριωμένον ζῶον καὶ νὰ ἀποφύγῃ μὲ χερὶ καὶ κομψότητι τῆς μανιώδους ἐπιθεσεῖς του. Καὶ πλησιάζει τὸ δυσκολιότερον μέρος τοῦ ὅλου ἀγῶνος: τὸ θανατηφόρον, ἐντεκτον κτύπημα μὲ τὸ λεπτὸ ξίφος, τὸ ὅποιον ὁ „ἐσπάντα” θὰ δώσῃ εἰς μίαν στιγμὴν καὶ εἰς σπᾶν ποῦ δὲν ἐκδέχεται εἰς τὸν ἑκατοντὸν κίνδυνον, εἰς ἐλακίστην ἀπόστασιν μὲν ἀκινετοῦ κεφαλῇ καὶ τὰ φοβερά κέρατα τοῦ ταύρου. Ἐὰν τὸ κτύπημα δὲν ἐπιτύχῃ, ὁ „ἐσπάντα” ζητεῖ συγγνώμην μὲν ἡμιγυροῦ ἀπὸ τὸ πλῆθος. Ἐὰν ἐπιτύχῃ γίνεται τὸ εἰδωλὸν τοῦ λαοῦ καὶ ὁ ἥρωας τῆς ἡμέρας.

Ἡδὴ ὁ ἀγγλογαλλικὸς συμφωνία ἐπὶ τῶν νεκρίων γραμμῶν τῆς πρῆτης πολιτικῆς δὲ ἐκ τῆς συνέσεως τῶν ἐκ τοῦ συνέσεως ἐξέτασαν τὸσον ἐν Λονδίνο, ὅσον καὶ ἐν Παρισίῳ, τῶν διαφόρων προδημιουργίας καὶ διὰ περαιτέρω συνομιλιῶν τῶν ἀπὸ τῆς 4ης Δεκεμβρίου, ἀποτελοῦν τὴν πλέον πεισφαπὴ ἀπόδειξιν ὅτι ὁ Ἕλλην ἐργάτης κατέστη ὁ κύριος παράγων τῆς ἀνυψώσεως τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἀναδημιουργίας τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΑΝ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΠΥΚΝΟΙ ΕΝΑΕΡΙΟΙ ΒΟΜΒΑΡΔΙΣΜΟΙ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ

Αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐσπείρωσαν ὄψιν κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐξομότην, τόσο εἰς τὴν Κίναν ὅσον καὶ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ μόνον κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας ἤρχισαν πάλιν αἱ ἐχθροπραξίαι εἰς ἀμφοτέρω τὰ μεγάλα μέτωπα.

Εἰς τὴν Σαγγάην, μετὰ τὴν προσωρινὴν κατάπαυσιν τῶν ἐχθροπραξιῶν, ὄψιν λομέων εἰς τὴν προσπάθειαν τῶν Ἰαπῶνων νὰ οὐκώσουν τὰς θέσεις των, ἡρ-

Ἰάπωνας ὅπως τοὺς ἐπιτρέψουν νὰ ἐπανελάθουν εἰς τὰς ἐστίαις των καὶ τοὺς παραχωρήσουν μερικὰ τρόφιμα. Ἐὰν τοῦτο δὲν ἐπιτευχθῇ οἱ περισσότεροι ἐξ αὐτῶν θ' ἀποθάνουν τῆς πείνης.

Εἰνε ἀδύνατον νὰ περιγραφῶν αἱ σκηναὶ ποῦ διαδραματίζονται καθημερινῶς ἐξῶ ἀπὸ τὰ καταστήματα τροφίμων τῆς Διεθνούς Ζώνης. Οἱ Κινέζοι εἰνε συγκεντρωμένοι ἀπὸ τὴν νύκτα κατὰ χιλιάδας

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΝΑ ΒΛΕΜΜΑ ΣΤΑ ΣΤΟΥΝΓΙΟ

Οι ήθοιοι, τα ξρνα, οι σκννοθέται.

*** Είς την Αίγυπτον, θα άρχίσουν σε λίγο να γυρίζονται τα έσωτερικά της νέας ελληνικής ταινίας, είς την όποιαν θα πρωταγωνιστήσουν οι αδελφάι Σοφία και Άλκις Βέρμπο, η Τούλα Άντζι, ό Μάκος Φιλιππίδης, ό Πλέσσας και ό Βασιλός Άρην-τάκης.

—Τό σενάριο έγραψε ό κ. Μιζρακί, τούς διαλόγους ό κ. Μπόνης, τούς στίχους ό κ. Αίλι. Σαββίdis και την μουσική ένορχήστρωσιν ό κ. Γιαννίδης.

—Τά έξωτερικά της ταινίας θα γυρισθούν στό Μενέφρα, σ' ένα θεσσαλικό άγρόκτημα και στήν Αθήνα.

—Ό τίτλος της ταινίας "πρέπει να μυστικός" ή, άν προτιμάτε, δέν εύρεθί άκόμ.

*** Την έρχομένη έβδομάδα θα προβληθί ή ταινία "Δουλείς με φούντες" με πρωταγωνιστάς τούς Λιγνόν και Χανδρόν. Πρόκειται περί μιάς έξωφρενικής δημιούργειας τών διασημών κωμικών που θα άρσην είς τό κοινόν.

*** "Πανοιών ντ' Άρτίστ" είς ό τίτλος της νέας ταινίας της Τζίντζερ Ρότζερς, ή όποια γιά πρώτη φορά μοιχείται μαζί με τήν Κάθριν Χέρμπαουν. Είς τό έρπον λαμβάνει μέρος και ό Άντόλφ Μανδού.

*** Ό Άτίλια Χέρμπαγκερ έτελείωσε τό γύρισμα τού φιλμ "Μανέξ", είς τό όποιον εμφανίζονται τά καλλιτέρα νοήματα των γερμανικών ίπποδρόμων.

*** Ό Άλμπερ Πρεζάν και ή Έλβίρα Ποπέσκο εύρίσταν στήν Βενετία τά έξωτερικά μιάς ταινίας που φέρει τόν τίτλον: "Στη Βενετία μία νύχτα".

*** Ένώ τό Χόλλυγουντ άπορροφά τις μεγάλες βεντέττες της Εύρώπης, οι γάλλοι και οι γερμανοί κινηματογραφιστάι λαν άόρουν διαρκώς νέες.

—Μετά την Μαρία Άντεργκαϊστ, τήν όποιαν είδαμε στή "Μάννα" και στό "Τρίσι άγάπες τού Σουίπερ" και που θα βαυμάσουμε φέτος στόν "Διαγωνισμό εύτυχίας", ή μεγάλη γερμανική εταιρεία (Τόμπτς — Τόινερ) λαμβάνει ένα νέον άστρον τήν Γκούσι Χούμπερ, που πρωταγωνιστεί στήν χαριεστατή μουσική κωμωδία "Η γνυστή της Α. Μεγαλειότητος".

—Άφ' έτέρου ή γαλλική όδός παρουσάζει τήν Μισέλ Μορνκάν, ή όποια είςε βριαμδευτικην έπιτυχίαν στό φιλμ "Γκριμπούιν". "Ηδη ή νέα βεντέτα γυρίζεται υπό τήν διεύθυνσιν τού Μάρκ Άλλεγκρέ και με παρτενάρη της τόν Σαρλ Μπουάις, ένα φιλμ τού όποιου ό προσωρινός τίτλος είνε "Τό δηλητήριο".

*** Τό μυθιστόρημα τού Πιέρ Λοτί "Ραμουντόν" γίνεται φιλμ Είς τήν διασημήν λαμβάνουν μέρος οι Λουί Ζουδέ, φρανσουάζ Ροζέ και Μαντελαίν Όζεράι.

*** "Η νεαρά και άρωιστήπ Λίν Κάρδερ, ένα από τά άνατέλλοντα άστέρια τού Χόλλυγουντ, εμφανίζεται με τήν Ζανέτ Μακδόναλν, τόν Ν. Έντυ και τόν Τζών Μπάρμυρ σ' ένα έξαιρετική γυνεπτικό ρόλο της Άνοϊατικής Συμφωνίας "Ρόδα τ' Άνρίλι".

Η άουγκριτ Λουίζα Ράινερ και ό Πάλ Μιούνι στήν μεγάλη δραματική ταινία: "Υπό τό βλέμμα τού Βούδδα".

ΓΑ Φ'ΑΜ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟ

ΠΡΕΜΙΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η Ζωή τού Έμιλ Ζολά

Ταινία Άμερικανικής παραγωγής.

Τά διαγραφικά φιλμ, που έδημιούργησε ή Γουάρνερ, τείνουν να διαμορφώσουν ένα νέον είδος τέχνης είς τήν όθον. Τό είδος αυτό στήν θαυμασία ταινία "Η Ζωή τού Λουί Ποστέρ" και τό διαπιστώνει και τώρα με τό πολυκροτον πλέον φιλμ "Η Ζωή τού Έμιλ Ζολά" που είκε μία καταπληκτικήν και άκαλόγητη έπιτυχία.

Η κινηματογραφική διαογραφία δέν είνε ούτε καθάρως κινηματογράφος, άλλ' ούτε και θεάτρον φιλμιομένων. Είνε και τό δύο μαζί. Στιρίζεται στήν διάλογο, άλλά κρησιμιοτεί άς άκροστοικόν μόνον και τήν είκόνα, άσείεται στήν κινματογραφική σκηνόθεσια, άλλά άποδίδει τεραστίαν σημασίαν στήν πρωταγωνιστή, ό όποιος φέρει και άκριασιν τήν εύθύνην της έπιτυχίας. Έξ άλλου, ή ιστορία μνεύει άπολύτως σεαυτή, άλλά έξ παραλλήλου δημιουργείται μία άπόσπαστα "ρομάνος" από πρόσωπα και γεγονότα φανταστικά που δέν εύχονται άκόμιν από τό να τανάουν και να καταστήσουν πιο έντονον και πιο ενδιαφέρουσιν τήν ιστορικήν αλήθειαν.

Η ταινία από τήν Ζωήν τού Ζολά συντεθεί ακριβώς με αὐτήν τήν μέθοδον. Κι τό άποτέλεσμα υπήρξε τόνον εύτυχές άστε να κριθή παντού όσον προεβλήθη ως ένα άριστοόρημα τού είδους.

Με ένα θεαλκόδον ρυθμόν περνούν έμπρός από τά μάτια τού θεατοῦ οι κυριώτεραι φάσεις της ζωής τού μεγάλου Γάλλου συγγραφέως που υπήρξε ένας μακτής, ένας άπόστολος, ένας έθελόγονος.

Τά πρώτα χρόνια της φτώκειας του, τά πρώτα τόν έργα, ή ένεργεί άνάμειξη του στα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα της έποχής, ή περιπέτεια του με τήν Νανά, που υπήρξε ή πολιτική ήρωίς τού ώριωτέρου βίου του, και έπειτα ή δόξα, τά πλάττ, που καθιστούν αγνά αὐτόν τόν άκαταπόνητο άγωνιστήν ένα νηδών οικονομικήν και ένα άκνηρόν σκεπτικιστή, ό όποιος επαναπαύεται είς τούς θριάμβους του.

Ό ίδιος ό φίλος του, ό διάσημος Ζυμάρδος Σαζάν, δά τον έπιτιμήσιν διά τήν έγκράτειάν τήν άν ήγανον του. Άλλά ή άνώμαλος ιδιοσυγκρασία τού Ζολά δέν έχει άπορίν: εύρίσκειτά άπλώς με μίαν προσωρινήν ύφεσι. Η ήρωιστεία της δραστηριότητος άκίνηται και πάλιν, όταν έσπεί ή ύπείσας Ντρέύσος, είς τήν όποιαν ό Ζολά άναμνησται διά να γίνη ό δραματικός πρωταγωνιστής της. Άδυσώπητος, άκαμπτος, άκατάκοπος περιφέρει άπέναντίς τούς κιν' του και ρίπτεται άπέναντί αὐτόν με πέσιμα, με

φθοισμόν και με άδυσωτον θάρρος. Καί θριαμβεύει, ύστερα από τόσας σφοφανείς, πιέσεις, διώξεις, διότι πιστεύει ότι έξυπηρετεί και τό ένός, τήν πατρίδα του, τήν αλήθειαν.

Η ταινία ένοήσως με μίαν τέλμην και μίαν περποσίαν άνευ προηγουμένου. Όταν πρόκειται περί ιστορικών "παγγελιών, είνε γνώστον ότι οι Άμερικανοί σκηνοθετοῦ δέν θάδρουν να εξαντλήσουν όλον τόν ρεαλισμόν των. Άς μή λησμονούμε τό "Είμαι ένας Δραπέτης" που υπήρξε ένα από τά καταπληκτικότερα "κατηγόρια" της αϊχρόνου έποχής. Τό ίδιο και με τό "Κατηγορούμενός τού Ζολά, ό σκηνοθέτης Βίλελμ Νίττελνς, δέν έκομει κανενός είδους παρακρίσιν. Έσών άδίστακτος διά να άποκαλύψη όλη τήν αλήθειαν της ύποθέσεως, δίκως φόβον και δίκως πάθος. Η ταινία που δέν είνε μόνον ένα διαγραφικό έπος που ιστάρεται τ' όδον τού Ζολά, ίνε ταυτοχρόνως και ένα καυστική και όρμητικόν έργον, κομμένη με φανατισμόν, άγάνην κι' άγέκκον είλικρίνειαν, καί όλα άυτά με τά έργα και τάς πολυμέλειες που έγραψε ό άθανάτος συγγραφέας.

Η έρμηνεία τού Πάλ Μιούνι, είνε κυριολεκτικώς μεγαλοφυής. Επειθε άλλοτε ό μεγάλος αυτός καλλιτέχνης δέν υπήρξε τόνον ύπέρκομος, τόνον συγκλονιστικός, και ποτέ άλλοτε συγκρότημα ήθοισμόν δέν έπαίξε με τόσην πειθαρχικήν άμωμολογία, τόσο πάθος, τόση συγκρατημένην δραματικότην και δά ζωντανήν ένα μεγαλόπνοον έργον.

Με ένα θεαλκόδον ρυθμόν περνούν έμπρός από τά μάτια τού θεατοῦ οι κυριώτεραι φάσεις της ζωής τού μεγάλου Γάλλου συγγραφέως που υπήρξε ένας μακτής, ένας άπόστολος, ένας έθελόγονος.

Τά πρώτα χρόνια της φτώκειας του, τά πρώτα τόν έργα, ή ένεργεί άνάμειξη του στα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα της έποχής, ή περιπέτεια του με τήν Νανά, που υπήρξε ή πολιτική ήρωίς τού ώριωτέρου βίου του, και έπειτα ή δόξα, τά πλάττ, που καθιστούν αγνά αὐτόν τόν άκαταπόνητο άγωνιστήν ένα νηδών οικονομικήν και ένα άκνηρόν σκεπτικιστή, ό όποιος επαναπαύεται είς τούς θριάμβους του.

Ό ίδιος ό φίλος του, ό διάσημος Ζυμάρδος Σαζάν, δά τον έπιτιμήσιν διά τήν έγκράτειάν τήν άν ήγανον του. Άλλά ή άνώμαλος ιδιοσυγκρασία τού Ζολά δέν έχει άπορίν: εύρίσκειτά άπλώς με μίαν προσωρινήν ύφεσι. Η ήρωιστεία της δραστηριότητος άκίνηται και πάλιν, όταν έσπεί ή ύπείσας Ντρέύσος, είς τήν όποιαν ό Ζολά άναμνησται διά να γίνη ό δραματικός πρωταγωνιστής της. Άδυσώπητος, άκαμπτος, άκατάκοπος περιφέρει άπέναντίς τούς κιν' του και ρίπτεται άπέναντί αὐτόν με πέσιμα, με

φθοισμόν και με άδυσωτον θάρρος. Καί θριαμβεύει, ύστερα από τόσας σφοφανείς, πιέσεις, διώξεις, διότι πιστεύει ότι έξυπηρετεί και τό ένός, τήν πατρίδα του, τήν αλήθειαν.

Η ταινία ένοήσως με μίαν τέλμην και μίαν περποσίαν άνευ προηγουμένου. Όταν πρόκειται περί ιστορικών "παγγελιών, είνε γνώστον ότι οι Άμερικανοί σκηνοθετοῦ δέν θάδρουν να εξαντλήσουν όλον τόν ρεαλισμόν των. Άς μή λησμονούμε τό "Είμαι ένας Δραπέτης" που υπήρξε ένα από τά καταπληκτικότερα "κατηγόρια" της αϊχρόνου έποχής. Τό ίδιο και με τό "Κατηγορούμενός τού Ζολά, ό σκηνοθέτης Βίλελμ Νίττελνς, δέν έκομει κανενός είδους παρακρίσιν. Έσών άδίστακτος διά να άποκαλύψη όλη τήν αλήθειαν της ύποθέσεως, δίκως φόβον και δίκως πάθος. Η ταινία που δέν είνε μόνον ένα διαγραφικό έπος που ιστάρεται τ' όδον τού Ζολά, ίνε ταυτοχρόνως και ένα καυστική και όρμητικόν έργον, κομμένη με φανατισμόν, άγάνην κι' άγέκκον είλικρίνειαν, καί όλα άυτά με τά έργα και τάς πολυμέλειες που έγραψε ό άθανάτος συγγραφέας.

Η έρμηνεία τού Πάλ Μιούνι, είνε κυριολεκτικώς μεγαλοφυής. Επειθε άλλοτε ό μεγάλος αυτός καλλιτέχνης δέν υπήρξε τόνον ύπέρκομος, τόνον συγκλονιστικός, και ποτέ άλλοτε συγκρότημα ήθοισμόν δέν έπαίξε με τόσην πειθαρχικήν άμωμολογία, τόσο πάθος, τόση συγκρατημένην δραματικότην και δά ζωντανήν ένα μεγαλόπνοον έργον.

Με ένα θεαλκόδον ρυθμόν περνούν έμπρός από τά μάτια τού θεατοῦ οι κυριώτεραι φάσεις της ζωής τού μεγάλου Γάλλου συγγραφέως που υπήρξε ένας μακτής, ένας άπόστολος, ένας έθελόγονος.

Τά πρώτα χρόνια της φτώκειας του, τά πρώτα τόν έργα, ή ένεργεί άνάμειξη του στα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα της έποχής, ή περιπέτεια του με τήν Νανά, που υπήρξε ή πολιτική ήρωίς τού ώριωτέρου βίου του, και έπειτα ή δόξα, τά πλάττ, που καθιστούν αγνά αὐτόν τόν άκαταπόνητο άγωνιστήν ένα νηδών οικονομικήν και ένα άκνηρόν σκεπτικιστή, ό όποιος επαναπαύεται είς τούς θριάμβους του.

Ό ίδιος ό φίλος του, ό διάσημος Ζυμάρδος Σαζάν, δά τον έπιτιμήσιν διά τήν έγκράτειάν τήν άν ήγανον του. Άλλά ή άνώμαλος ιδιοσυγκρασία τού Ζολά δέν έχει άπορίν: εύρίσκειτά άπλώς με μίαν προσωρινήν ύφεσι. Η ήρωιστεία της δραστηριότητος άκίνηται και πάλιν, όταν έσπεί ή ύπείσας Ντρέύσος, είς τήν όποιαν ό Ζολά άναμνησται διά να γίνη ό δραματικός πρωταγωνιστής της. Άδυσώπητος, άκαμπτος, άκατάκοπος περιφέρει άπέναντίς τούς κιν' του και ρίπτεται άπέναντί αὐτόν με πέσιμα, με

φθοισμόν και με άδυσωτον θάρρος. Καί θριαμβεύει, ύστερα από τόσας σφοφανείς, πιέσεις, διώξεις, διότι πιστεύει ότι έξυπηρετεί και τό ένός, τήν πατρίδα του, τήν αλήθειαν.

Η ταινία ένοήσως με μίαν τέλμην και μίαν περποσίαν άνευ προηγουμένου. Όταν πρόκειται περί ιστορικών "παγγελιών, είνε γνώστον ότι οι Άμερικανοί σκηνοθετοῦ δέν θάδρουν να εξαντλήσουν όλον τόν ρεαλισμόν των. Άς μή λησμονούμε τό "Είμαι ένας Δραπέτης" που υπήρξε ένα από τά καταπληκτικότερα "κατηγόρια" της αϊχρόνου έποχής. Τό ίδιο και με τό "Κατηγορούμενός τού Ζολά, ό σκηνοθέτης Βίλελμ Νίττελνς, δέν έκομει κανενός είδους παρακρίσιν. Έσών άδίστακτος διά να άποκαλύψη όλη τήν αλήθειαν της ύποθέσεως, δίκως φόβον και δίκως πάθος. Η ταινία που δέν είνε μόνον ένα διαγραφικό έπος που ιστάρεται τ' όδον τού Ζολά, ίνε ταυτοχρόνως και ένα καυστική και όρμητικόν έργον, κομμένη με φανατισμόν, άγάνην κι' άγέκκον είλικρίνειαν, καί όλα άυτά με τά έργα και τάς πολυμέλειες που έγραψε ό άθανάτος συγγραφέας.

Η έρμηνεία τού Πάλ Μιούνι, είνε κυριολεκτικώς μεγαλοφυής. Επειθε άλλοτε ό μεγάλος αυτός καλλιτέχνης δέν υπήρξε τόνον ύπέρκομος, τόνον συγκλονιστικός, και ποτέ άλλοτε συγκρότημα ήθοισμόν δέν έπαίξε με τόσην πειθαρχικήν άμωμολογία, τόσο πάθος, τόση συγκρατημένην δραματικότην και δά ζωντανήν ένα μεγαλόπνοον έργον.

Με ένα θεαλκόδον ρυθμόν περνούν έμπρός από τά μάτια τού θεατοῦ οι κυριώτεραι φάσεις της ζωής τού μεγάλου Γάλλου συγγραφέως που υπήρξε ένας μακτής, ένας άπόστολος, ένας έθελόγονος.

Τά πρώτα χρόνια της φτώκειας του, τά πρώτα τόν έργα, ή ένεργεί άνάμειξη του στα πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα της έποχής, ή περιπέτεια του με τήν Νανά, που υπήρξε ή πολιτική ήρωίς τού ώριωτέρου βίου του, και έπειτα ή δόξα, τά πλάττ, που καθιστούν αγνά αὐτόν τόν άκαταπόνητο άγωνιστήν ένα νηδών οικονομικήν και ένα άκνηρόν σκεπτικιστή, ό όποιος επαναπαύεται είς τούς θριάμβους του.

Ό ίδιος ό φίλος του, ό διάσημος Ζυμάρδος Σαζάν, δά τον έπιτιμήσιν διά τήν έγκράτειάν τήν άν ήγανον του. Άλλά ή άνώμαλος ιδιοσυγκρασία τού Ζολά δέν έχει άπορίν: εύρίσκειτά άπλώς με μίαν προσωρινήν ύφεσι. Η ήρωιστεία της δραστηριότητος άκίνηται και πάλιν, όταν έσπεί ή ύπείσας Ντρέύσος, είς τήν όποιαν ό Ζολά άναμνησται διά να γίνη ό δραματικός πρωταγωνιστής της. Άδυσώπητος, άκαμπτος, άκατάκοπος περιφέρει άπέναντίς τούς κιν' του και ρίπτεται άπέναντί αὐτόν με πέσιμα, με

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ίδιότητες και μόδες τού Χόλλυγουντ.

*** Θα τό περιμένετε : Τό Χόλλυγουντ έμεινε χωρίς "ζέον πρεμιέ" ! Οι ύπάρχοντες πάλησαν τόσο πολύ που να μίν μπορούν πιά να θεωρηθούν ως νεαροί και οι άλλοι, οι νεαροί, που άθρόοι προσφέρουν τις ύπηρεσίες τους έχουν μόνοντό ό νεύρο να γίνουν μία μέρα σότα και κανένα από τά προσόντα που τούς ζητούν οι σκηνοθέτες. Αὐτοί τώρα, γιά πρώτη φορά, άπο καθάολής τού Χόλλυγουντ, τραβούν τά μαλλιά τους και σκέπτονται να χρησιμοποιήσουν νέα κορίτσια από τά μπαλέτα, γιά να παίξουν τούς ρόλους τών δυσευρέτων "ζέον πρεμιέ". Τό αντίθετο δαλάθ από ό,τι γινότανε άλλοτε στό θέατρο ! ...

*** Τό "Μπροντγουάι Μέλων" τού 1938 μάς έπιφύλασσε μία σημαντική άποκάλυψη. Τήν πρώτη έμφανισιν στήν κινηματογράφου τού περιφήμου διενέξου Βαρντόνου "Γκορ Γκόρν".

—Τιά τό "Γύρισμα" ώριμένων χαρακτηριστικών σκηνών της μεγάλης έφευγής ταινίας τού Κλάρκ Γκέμπλ "Μονάρχης χωρίς θρόνον", ή Μέτρο ήναγκάσθη "άνοικιστά" είς τά σπουδαιότερα δόκτωρικό και το σκηνικό τού περιφήμου Άγγλικού θεάτρου τού Κόδεβ Γκαρντνέι.

*** Ό Άμερικανός παραγωγός Κάρλ Άλμς τού όποιου "Άλφρεντ ενδραμς" και ίδιος, τό πολυμέλο άριστοόρημα "Οόδεβ νεώτερον από τό Δυτικό Μέτωπο" έμπειρίσαν παντού άξιοζήλευτη έμπορική έπιτυχία, προσεχώρησε είς τό μεγάλο συγκρότημα της Μέτρο.

Λεπτοσείες —όλα έχουν στό φιλμ υπό τό μίαν σκεδόν φανταστικήν τραγικότητα.

Γιά να πραγματοποιήσιν αὐτό τό μεγάλο πνευμένο έργον ό σκηνοθέτης προέβη είς τολμηστά πα κατλήονα μινωδους πολυτελείας, έχει όμως αὐτό που λείπει από τά περισσότερα φιλμ: κίνησι, ρυθμόν και φωνήν.

Η ταινία "Υπό τό βλέμμα τού Βούδδα" είνε τό δρμα ένος λαού. Είνε δόκτωρη ή προσλημική Κίνα, καθήμαγμένη από τις θεομηνίες, κυνηγημένη από τις συμφορές, δυστυχισμένη από τούς άλλους λαούς, τις έπνοσάσεις τούς λαούς και τις θεομηνίες. Είνε ή Κίνα που μοχθεί, που δυστυχεί, που παλεύει με τ' αντίθετες περιπτώσεις, άλλά που δέν κώνει τό θάρρος της. Ό κυριώ της μεταστέλουν συχνά κατά μάσας, φεύγοντας τήν πείνα, γιά ή ηρσσία έρήμωση τά χωράφια των, άλλά ύστερα από χίλιες δυό σερήσεις ζαναγυρίζουν στή γή των πατέρων των γιά να σκώσουν σ' αὐτήν με συνικνυτικην στωικότητα και να τήν ποτίσουν με τόν ιδρώτα των. Αισθάνονται ότι συνδέονται μ' αὐτήν, πιστεύουν ότι τούς έχει καθλώσει ένα εύλαβες και προσώνον συμβόλαιον και ή μοιραστική τήν αὐτή πίστις παίρνει τάς διαστάσεις ενός ύπερκόου άγώνος.

Η ταινία αὐτή άποτελεί ένα σπαρτακτόν ντοκιμανέμο από τήν ζωήν της Κίνας, που με τήν ελκόν δύσιν άς τά τώρα παραρρωμένον και ρετουσαρισμένον ύποκριτία είναι πλήθος άλλες άνόητες και κοκλήσεις ταινίες.

Τό φιλμ αὐτό λέγει τήν αλήθειαν, που είνε τόσο ύψη, άστε καταντά άπίστευτη. Είνε δύσκολο να φαντασθί κανείς τόσην δυστυχία στήν κόσμο —άνθρώπων να τριάνε ρίξεις και άράδων χείμα γιά να ζήσουν, άδύνατον άπέναντίς με πτώματα έξαντλημένων ανθρώπων και επάνω να κρύων πένθιμα και πόνοια. Άνταρξιαστική ένδειξη, συμπαγείς όγκοι από πλήθη που φεύγουν πενιχά και πανικόβλητοι, οι ρήτορες που παρακινούν με άπαισιές άμείνες έξενέρεσις, οι πόλεμοι, οι

Ίδου ένα φιλμ φθάρων και άνωρίων, είς τό όποιον οι πρωταγωνιστοί φιλοσοφούν, άγαπών και κινούν άφθονα δάκρυα από γλυκείν.

Η ύπόθεσις εξελίσσεται είς μίαν μακρινήν αγγλικήν άποικίαν, όπου υπάρχουν οι αϊώνιοι άτακτοί, μετά των όποιων άναμνησται και μία φευτομυθία. Αὐτή είνε άλυσίματα και μόνιμη περίπεια που υπάκει είς τήν ταινίαν. Είς τά ύπόλοιπα 2.300 μέτρα, ό άτυχής λοκαγός "Έρρολ όλιν και ή άτυχεστατή Καϊν όράν-είνε έρμειευμένοι πρός μεγίστην άπελπισίαν τών θεστών. Τό πράγμα είνε έν γνώσει και τού ταγματάρου συζύγου της πρωταγωνιστρίδας, ό όποιος τά συγκρατεί καλά, θυσιάζοι κτλ. κτλ.

Ό κύκλός υπάρχει κυρίως είς τόν τίτλον. Είς τήν ταινίαν, τόν έλπομε να άνοιξη άπέναντίς μόνον μίαν ήρρα, τήν όποιαν όμως κλείνει άμέσως ό ήρως τού έργου και μνεύει έτσι μόνος με τήν ύρσιαν του.

Ό θεατής με λήπνυ το πληροσφείται είς τήν άρχήν τού έργου ότι άνόητον και τού έσοκνοθέτησε ό Βίλελμ Νίττελνς.

Μ. ΣΑΡΑΡΙΚΑΣ

10ν

Όταν ό Φιορεντίνο έκασέθηκε άπ' τό τραύμα, έκει έπάνω στό θούνο, άναζήτησε άμέσως τήν κορυφή που λέγεται "Αλό-Βεϊνς Κεφάλαι". Οι κορυφές τών "Άλπεων" ήταν άραδιασμένες ή μία πίσω από τήν άλλη, στό καταπόρφυρα σύννεφα τού άπομεσήμερου. Ό "Ζυγός", άνάμεσα στα "Αλώδεκα Κεφάλαια" και τήν "Κόκκινη Πυραμίδα" ήταν κρυμμένος πίσω από ένα χαμηλό, όλομόναχο σύννεφο.

«Πρέπει να περιμένω ως που να διαλυθί ή όμίληση», σκέφτηκε ό Φιορεντίνο. Καί μέσα στήν καρδιά του έφερούγιζε ή άνομοησσία.

Κάτω άπ' τά πόδια του, τά κόκκινα χαλίκια έφύζαν εύάριστα, ενώ έπήγαινε πρός τήν άποθήκη τού σταθμού γιά τις άποσκευές του. Στόν άέρα ήταν χυμένη ή μυρωδιά της ροδοδάφνης που τού άρεσε πολύ και πρό παντός τώρα, που οι θάμνοι αὐτοί ήταν όλοι άνθισμένοι. Άπό τόν κήπο τού σταθμού ένα γαλάζιο πηλίκιο έκομει ένα νεύμα χαϊρετισμού.

—Μιάς ήρθατε πάλι, κύριε Φιορεντίνο; έρώτησε ό σταθμάρχης. Έφέτος άργήσατε λιγάκι.

—Ναί... Έχετε πολύ κόπο; —Δέν έλάτετε; Τά τραίνα δέν προλαβαίνουν να κωβαλούν τούς άνδρες που έρχονται να ιβούν τις γυναίκες των και ζαναφεύουν πάλι.

Ό Φιορεντίνο έχομώλασε κι' έρριξε μία ματιά κατά μήκος τού τραίνου.

Οι "σπύργοι" έκαναν άτελείωτους χαϊρετισμούς. "Έφθαναν συνήθως τό Σάββατο στίς γυναίκες τους με κά κουρασμένα πρόσωπα και τις πιο κουρασμένες ψυχές

Ένώ άνέβαινε τις σκάλες, ή φλόγα τού κεριού έκυμιάτσε πίσω από τό προστατευτικό χέρι τού Λαγκοφιέρ.

—Τίποτε, κανείς! Έλεγε. Κανείς δέν μπορεί να έβδση τήν κορυφή της Κόκκινης Πυραμίδας. Καί άν έπήγε κανείς δέν ζαναγυρίσει γιά να μάς τήν είδε εκεί άπάνω.

—Καλά, δά σκεφτόμει Λαγκοφιέρ, άπάντησε ό Φιορεντίνο. Τό δείπνο ήταν πρώτης τάξεως κι' έλπίζω να είνε ελεύθερο τό δωμάτιό μου.

—Δυστυχώς, δέν ήταν δυνατόν να κρατήσουμε τόν κύριον Βαρώνον, έδικαιολογήθηκε ό ξενοδόχος. Σ' αὐτό τό δωμάτιο μπαίνει ό ήλιος από δύο μεριές και άναγκαστήκαμε να θέλουμε έκείνη τήν κυρία πού πάχει από τό στήθος της. Έκρηκσε άκούσας τόν κύριον Βαρώνον, νο τό διπλανό δωμάτιο με τήν θεράσιν.

«Τήν καυμένη, πόσο δά ύποφέρη!» έσκέφτηκε ό Φιορεντίνο πού αίσθανόταν έξαιρετική συμπόνια γιά όλους τούς άρρώστους.

Άκουμπισμένος στό παράθυρο στάθηκε άρκετμήν ώρα, παρατηρώντας τό θουδό σκοτάδι έξω. Κανένα άστέρει δέν έλαμπε στό στερέωμα και ή νύχτα ήταν τόσο σκοτεινή, που ήταν άδύνατον να διακρίνη κανείς τόν ούρανό. Πόσο τις άναπούσε αὐτές τις νύχτες, τις σωημένες, που δέν ζυπνοῦσαν τόν παραμικρόν ποθ!

Έξαφνα, στό σκοτάδι, άκούσε ένα έλαφρότατο θρόισμα. Κάποιος άνάστανε εκεί κοντά του με μίαν άναπνοή ρυθμική κι' έλαφρά.

—Τί κρίμα που δέν είμαι καπνιστής! είπε ό Φιορεντίνο δυνατά. Δέν είνε αλήθεια, δεσποινίς;

—Γιατί; έρώτησε με διστακτική φωνή.

ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΒΟΥΝΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΗΣ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

τους. "Έβγαζαν μικρά δώρα από τις τσέπες. Έλεγαν γιά τούς καυκάδες που είχαν κάμει με τήν μαγείρσινα, γιά τά έσώρωνα που δέν ήταν ποτέ πάλι πλυμένα, γιά τόσα άλλα μικροπράγματα. "Έπειτα, στόν περίπατο, χτυπούσαν δυνατά τά σιδερένια μπαστούνια τους στό χώμα, έβόλυναν τήν καθάρην άτμόσφαιρα τού θούνο με τά ταγκάρα και τά πόδια τους. Στό ξενοδοχείο ζητούσαν κρασί κι' έκαναν τις γυναίκες, τις καμριέρες και τά παιδιά να γελώμε. Μετά τό δείπνο έφεταν σ' ένα είδος γάρκας και γιά να συνέλθουν έκαναν ένα μικρόν περίπατον. Άργότερα, έπαιζαν χαρτιά ή σκάκι. Οι γυναίκες άρχίζαν τό χασιμωρήτο με ύφος άποδοκιμασίας. Τέλος, άνέβαιναν κατά ζεύγη ή σκάλα που έτρεψε στό θήματά τους και ύστερα όπο τό λίγο, έβγα από κάθε πόρτα, έβλεπε κανείς από δύο ζευγάρια παπούτσια.

XXX

Τήν Κυριακή πρσί ό άνδρες και οι γυναίκες τους ζυπνοῦσαν άργά. Οι άντρες ήταν φρεσκοέγυρσιμοι και οι γυναίκες φορούσαν λεπτότατα, διαφανή ποικιλία. Τό μεσημέρι, στό τραπέζι, έλεγαν γιά τούς σερβιτόρων ένα πιάτο πατάνας. Τά άπόγευμα έμεναν έξαλωμένοι στήν βεράντα ή στόν κήπο. Άπέναντί τους ήταν τά θούνα, άλλά δέν τά έβλεπαν.

Πίσω από τό σπίτι, ό Λαγκοφιέρ, ό ξενοδόχος, έτοιμάζε τό μεγάλο άμάξι κάλοντας σωστό πανδοχάμιον. Κι' έπειτα, ή Λιζέ, ή γρήα φορδά, έσερνε άργά τό άμάξι μεχρι τόν σταθμό. Καί οι σύζυγοι έφευγαν, γιά να γυριστούν πάλι τό έπόμενο Σάββατο.

Καθ' όλον τό μήκος τού τραίνου δέν άκουσε παρά φιλιά, δέν έβλεπε παρά άγκαλιάζματα. Ό Φιορεντίνο παροκαλούσε αὐτό τό θέαμα μ' ένα χαμόγελο λιγάκι ειρωνικό.

Πομπή

ΤΟΥ 'Ακαδημαϊκού ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ

Τὸ τελευταῖον δῆγημα τοῦ ἀποθανόντος μεγάλου συγγραφέως

Ὁλιγὰς ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ὁ Πάυλος Νιρβάνας κατέκρινε συνεργάτης μας, ἀφ' οὗτος ἐξεδόθη τὸ «'Εργον» μὲς ἐστειλε τὰ χειρόγραφα τοῦ κατωτέρου διηγήματος τοῦ, πού ἐμελλε νὰ εἶνε τὸ τελευταῖον πού ἔγραψε εἰς τὴν ζωὴν του.

«Ἄξφανα, μίαν ἀνοιξιάντικη ἀγλή, πού ὁ ἥλιος ἔλαμπε ἀπάνω στὴ δροσόλου-σμένη προσιόνδα καὶ τὴ γέμισε διαμάν-τια καὶ τὰ περιβάλλια σκορπούσαν ἐνώ-διες λογιῶν-λογιῶν στὸν ἀέρα, φανε-ρώθηκε τὴ χώρα, θεῖλος καὶ μαζεμέν-ος, ὁ ὁμορφος τρελλός. Ἀπὸ πού ἦρθε, πού γεννήθηκε, πού μεγάλωσε, πού ἦ-τανι: κρυμμένος τόσον καιρό, κανένας δὲν ἔξερε. Λέγανε κάποιον πὺς ἦτανε φτασμένος ἀπὸ κάποιο ἀπόμερο χωριό, πὺς εἶχε περπατήσει μερνούντα σὲ θου-νὰ καὶ σὲ λαγκάδια, τρώγοντας ἀγρία χορτάρια καὶ πίνοντας μὲ τίς φοῖτες τοῦ γερὸ ἀπὸ τίς ἐρημικές θροσούλες. Κι' ἀλήθεια τὰ ποδημάτια τοῦ ἦσανε ξε-σχισμένα καὶ γεμάτα σκόνη καὶ τὰ ρού-χα τοῦ σπαρταγμένα ἀπ' τ' ἀγκάδια τοῦ δρόμου. Τὸ πρόσωπό του ὁλόγυρο ἦταν ὁμορφο κι' εὐγενικό, μὲ κάτ' ἀειδαί, μεγάλα, οὐράνια μάτια· εἶχε τὰ ξανθὰ τοῦ μαλλιά μακρὰ καὶ ἀχνίστα, σκορ-πισμένα στὸς ὤμους· τ' ἀνάγρω τοῦ γέ-νεως σκέπαζαν σὰ χυοῖδι τὰ χλωμά μά-γουλά του καὶ τὸ πλάττο κερνέιο μέτω-πό του, νέο ὠτόσσο, ἦτανε ὠρνωμένο ἀ-πὸ θεθείες ρυτίδες. Κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα, πὺς φανερώθηκε στὸ χωριό, περπατοῦσε πάντα μονάχος καὶ πάντα ἔρριμος στὰ χωράφια καὶ στὶς ἀκροποτιές.

Τὰ παιδιά, μόλις τὸν ἐνοιῶσαν, τὸν παίρνανε ἀπὸ πίσω. «'Ε! 'Ε! ὁ τρελ-λός!...» Αὐτὸς ὅμως τραβόσε τὸ δρόμο τοῦ ἀδιόφορα καὶ τὰ παιδιά δὲν μπορού-σαν νὰ τὸν φτάσουν. Κι' ὅταν τὸν ἔφτα-σαν, τοὺς ἔπαινε τέτοιος φόθος, πὺς γύ-ριζαν πίσω. Οἱ μεγάλοι τὸν κούταζαν ἐφαναίμενοι, σὰν πρῶτος, πὺς μιλού-σαν, τὸ φωνάζαν: «'Ε! 'Ε! παλληκά-ρι...». Αὐτὸς ὅμως τραβόσε τὸ δρόμο

του, χωρὶς νὰ δίνει ἀπόκρισι. Οἱ γυναί-κες μόνο τὸν κούταζαν μὲ συμπάθεια καὶ δὲν τοῦ μιλούσαν. Μιλούσαν μόνο ἀνέμε-σες τοὺς γιὰ τὸ χλωμό του πρόσωπο, τὰ μακριὰ μάτια τοῦ, μιλούσαν γιὰ τὸ γλυκὺ παράπονο πὺς ἦτανε χυμῖνο στὴν ὄψη του. Καὶ γύρευαν νὰ μάθουν ποῖος εἶνε, ἀπὸ πού ἦρθε καὶ τί κάνει. Μὰ κα-νένας δὲν ἔξερε νὰ τοὺς πῇ.

Κάποιος εἶπε τότε, πὺς τὸν ἀκούσε νὰ μιλήσῃ σ' ἀπόμερα μέρη μὲ φτωχὲς γυ-ναϊκοὺλες καὶ πὺς ἡ φωνή του ἦταν πῆ-νη καὶ οἱ τρόποι του ἡμεροὶ καὶ συμ-παιθητικοί. «Ἄλλος εἶπε, πὺς τὸν εἶδε νὰ μαζεῖ γύρω τοῦ τὰ μικρὰ παιδάκια μὲ μίαν ἀκροποτιὰ καὶ νὰ τοὺς λέη ἱστο-ρίαι καὶ παραμύθια. Καὶ τὰ μικρὰ παι-δάκια τὸν κούταζαν, ὁλοτρόγυρα μ' ἀ-νοιχτὸ τὸ στόμα. Ἄλλος πάλι εἶπε, πὺς τὸν εἶδε νὰ κάθεται ὅρες στὴ ρίζα τοῦ κινύγκου. Ἄλλος εἶπε, πὺς τὸν πῆ-ραν οἱ Νερκάδες. Ἄλλος πάλι εἶπε, πὺς ἦτανε κρυμμένος μέσα στὴ μεγάλη σπηλιά τοῦ βουνοῦ καὶ τὴ νύχτα ἐθόγανε σὰν τὸ ἀ-γρίμι καὶ μάζευε ἀγρία χαρτάρια, γιὰ τροφή του. Καὶ πάλι ἄλλος εἶπε, πὺς τὸν εἶδε νὰ σκάβῃ μὲ τὰ νύχτια τοῦ τοῦ χῶ-μα στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Ἐκανε ἕ-να μεγάλο λάκο καὶ θάττειρε μέσα ζων-τανός. Ἐταί γεμίσε τὸ χωριὸ ἀπὸ λο-γιῶν-λογιῶν ἱστοριῶν. Οἱ γυναῖκες δὲν κοῦσαν οὐδέποτε πᾶντα νὰ μιλῶν: «Ὁ καλὸς τὸν τρελλό! Τί γάνειν ὁ τρελ-λός;» Κανένας ὅμως δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ τὴν ἀλήθεια.

Πέρασαν χρόνια πολλά κι' ὁ τρελλός δὲν ἔξαφανε. Ἄξφανα εἶχε φανερω-

θῇ κι' ἄξαφνα χάθηκε. Ἡ πατρίδα του τὸν ἔχεσε χωρὶς νὰ μᾶθῃ ποτὲ ποῖος ἦτανε. Μονάχα οἱ γυναῖκοὺλες, πὺς δὲν εἶχαν ἄλλη δουλειά, τὸν φέρνανε συχνά στὶς ὁδοὺς τοὺς: «Ὁ καλὸς τὸν τρελ-λό!...» Μιλούσαν γιὰ τὰ μεγάλα του ξανθὰ μαλλιά, γιὰ τὸ χλωμό του πρό-σωπο καὶ τὰ θεοβουλωμένα τοῦ μῆτια. Κι' ὅταν γυρίζανε τὴν ἀνοιξί καὶ τὸ κα-λοκαίρι ἀπ' τὰ χωράφια καὶ τίς ἀκρο-ποτιές λέγανε, πειράζοντας ἡ μιά τὴν ἄλλη: «Νὰ ὁ τρελλός! Καὶ καμιά δὲν τρώμας. Μόνο λέγανε πάλι μιά μὲ τὴν ἄλλη: «Ποῦ δὲ ἔρρισκεσαι ὁ καλὸς τὸν τρελλό! Καλοκαίρι κι' ἀνοιξί οἱ γυναῖκοὺλες, γυ-ρίζοντας ἀπὸ τὰ χωράφια, μιλούσανε γιὰ τὸν τρελλό πὺς χάθηκε καὶ κανένας δὲν ἔξερε πὺς πῆγε.

...Ἐνας χωριανός γύρισε μὲ χρόνια ἀπὸ μακρινὴ καὶ πλούσια πολιτεία. Ὁ νεοφερμένος ἱστοροῦσε στοὺς συντοπι-τὲς τοῦ μιά παραξένη ἱστορία. Τὴν ἱστορία ἐνὸς Προφήτη. «Ἐνας Προφήτης εἶχε φα-γῇ στὴν ξένη πολιτεία. Ὁ κόσμος ἔτρεχε ἀποτόπιστο τοῦ. Ὅπου περνοῦσε ὁ Προφή-της ἔσπερνε πίσω τοῦ χιλιάδες. Ὁ λαὸς ἔτρεχε σὰν τὰ μυρμηγκία. Σκάλωνα ἀ-πάνω στὰ δένδρα νὰ τὸν δοῦν, ἀνέσταν-αν στὰ κεραμίδια τὸν σπιτιῶν, ἐστρο-χυνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ νὰ τὸν πρωτο-κούτταξῃ. Οἱ μονάδες σήκωναν τὰ παιδιὰ του στὰ χέρια τοὺς γιὰ νὰ τὸν δοῦν. Κι' αὐτὰ καὶ οἱ γέροὶ στυλῶνανε τὰ κορ-μιά τους νὰ τὸν ἀντικρύσουν μιά φορὰ πρὶν πεθάνουν.

Αὐτὰ εἶπε ὁ χωριανός κι' ὅλη ἡ χώρα τὸν ἀκούει μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Ἐλε-γε ἀκόμα, πὺς ὁ Προφήτης, πὺς ἔξερε ὅλα τὰ μυστήρια πὺς κρύβει ὁ κόσμος κι' ὅλα τ' ἀποκρύφα τοῦ Θεοῦ, μιλούσε μὲ ὁρσία καὶ σοφὰ λόγια στὰ πλήθη τοῦ κόσμου. Μιλούσε γιὰ τὴ Ζωή, γιὰ τὸν Θάνατο καὶ γιὰ τὴν Ἀγάπη. Τὰ λόγια κλυτοῦσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ γλυκὰ σὰν τὸ μέλι. Ἡ φωνή του ἔπερνοῦσε τὸ πῶ- γλυκὸ τραγοῦδι. Κι' ὅταν μιλούσε γιὰ

τὴ Ζωή, οἱ πῶς δυστυχισμένοι λαχταροῦ-σαν νὰ ζήσουν, κι' ὅταν μιλούσε γιὰ τὸν Θάνατο, οἱ πὺς εὐτυχισμένοι τὸν ἀποζη-τοῦσαν, κι' ὅταν μιλούσε γιὰ τὴν Ἀγά-πη, τὰ ξερὰ κλαδιά πετούσανε νέα φύ-τρα....

Αὐτὰ εἶπε ὁ χωρικός. Καὶ ὕστερα εἶ-πε ἀκόμα, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, τὴν δική του τὴν συμφορὰ καὶ τὴν ἀμαρτία του. Σὰν ἔτυχε στὴν ξένη πολιτεία, πῆ-γε κι' αἰσῆς νὰ ἱδῇ τὸν ὄρατο Προφήτη. Ἐσπέρσε τὸν κόσμο, στριμώχθηκε μέσα στὸ λαό, ἱδρώσε, ποτακάλεσε. Σὰν ἔ-φτασε ὅμως κοντά, ἔτριψε τὰ μάτια του. Γιατί δὲν πίστευε κι' ὁ ἴδιος αὐτὸ πὺς ἔβλεπε. Στὸ τέλος δὲν ἔμπερε νὰ θα-στηχθῇ. Χωρὶς νὰ θέλῃ, μιά φωνή τοῦ ἔβγαλε ἀπὸ τὰ χεῖλη: «'Ε! 'Ε! ὁ τρελ-λός! Τὸ πλῆθος ριχτὴκε ἀπάνω του νὰ τὸν πνίξῃ. Ἐβάζε φτερά στὰ πόδια. Βοή καὶ κατάρτα τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ πίσω τοῦ σὰν φοβέρα. Ἐφυγε καὶ κἀκεῖ μα-κρὰ ἀπὸ τὴν πολιτεία. Κρύφθηκε στοὺς λόγγους καὶ στὰ θουὰ κι' ὕστερα πῆρε τὸ δρόμο, σὰν ἀφωρισμένος... «Καὶ νάμαι πὺς ἦρθα! Ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχορέσῃ, ἀ-δέρφια!...»

Αὐτὰ εἶπε ὁ χωρικός καὶ τὰ δάκρυα τρέχανε ἀπὸ τὰ μάτια του. Κανένας δὲν ἀνοίξε τὸ στόμα τοῦ νὰ μιλήσῃ. Ὁ ἕνας κούταζε τὸν ἄλλον. Καὶ μόνο οἱ γυναι-κοὺλες τοῦ χωριοῦ, πὺς δὲν εἶχανε ξεγά-σει τὸν τρελλό μὲ τὰ μακριὰ ὀλόξανθα μαλλιά, μὲ τὸ χλωμὸ πρόσωπο καὶ τὰ θεοβουλωμένα μάτια, ἀναστάναν θα-σινε: «'Ω! εὐτυχισμένοι, πὺς εἶδες τὸν Προφήτη! Κι' ἀπὸ τότε, ὅταν γυρίζουν οἱ γυναῖκοὺλες, καλοκαίρι κι' ἀνοιξί, ἀ-πὸ τὰ χωράφια καὶ τίς ἀκροποτιές, γλυκομιλοῦν καὶ λένε ἀκόμα γιὰ τὸν ὄ-ρατο τὸν Προφήτη.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ... ΤΕΡΑΤΩΝ!

ΜΕΤΑΓΓΙΣΕΙΣ ΕΓΧΕΙΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΜΙΞΕΙΣ ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΜΟΡΦΩΘΗ Η ΦΥΣΙΣ

Ἀναμφιβόλως πρόκειται περὶ θρύλου. Εἶνε ὅμως ἐξηκτισμένοι καὶ πολλοὶ εἰς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Οὐγγαρίαν τὸν πειτεύον τὸν θρόνον αὐτὸν ὡς πραγμα-τικότητα. Λέγει δὲ ὁ θρύλος αὐτὸς ὅτι ὁ παγκόσμιος πόλεμος τοῦ 1914 προε-κλήθη ἀπὸ ἕνα λαλοῦδι!

Ἀφῆγονται λοιπὸν οἱ τὸ ἀνθοκόμος τοῦ ἀρχιεπισκόπου Φραγκίσκου Φερδινάν-δου, διαδόχου τοῦ Αὐτοκρατορῆ, ἡ-γωνίζετο ἀπὸ ἐπὶ ἀντιπύλιν ἕνα πρι-αντῆαυλο τελείως μαυρὸ. Τὸ κατ' ὄρθω-σε δὲ μόνον τὸν Ἰουλίον τοῦ 1914.

Τὸ σπανιότατον αὐτὸ ἄνθος εἶδε τὸ φῶς εἰς τοὺς κήπους τοῦ Μπελεντέρ, μίας ἀραιότητας ἐπαύλεως παρὰ τὴν Βιέννην, πού ἐμεινε ὁ ἀρχιδούξ, ὅστις ἐθάμνασε τὸ μοναδικὸν ἄνθος ὀλίγας ἡ-μέρας πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του διὰ τὰ γυναικῶνα πὺς ἐπρόκειτο νὰ γίνοντο εἰς τὴν Βοσνίαν. Ὑπάρχει ὅμως ἡ πρόληψις, ὅτι τὸ μαῦρον τριαντάφυλλο, πὺς ἀποτε-λεῖ τὸ ὄργανον τοῦ ἀνθοκόμου, φέρνει δαύτωκα. Μετὰ παρέλευσι δὲ μερικῶν ἡμερῶν καὶ ἀκριβὲς τῆς 28 Ἰουλίου, ὁ ἀρχιδούξ μετὰ τῆς αὐτοῦ του ἐδολοφώθησαν εἰς τὸ Σεράγεβο ἀπὸ τὸν Γαβριήλ Πρίνσιπ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ ἐπρόκειτο τὸν εὐρωπαϊ-κὸν πόλεμον, πολλοὶ κατέλξαν εἰς τὸν συμπεράσμα ὅτι ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἐγί-νετο ἀν δὲν ὑπῆρχε τὸ μαῦρον τριαντά-φυλλο πὺς ἐπρόκειτο τὸν θάνατον τοῦ ἀρχιδούκου. Μετὰ παρέλευσι δὲ μερικῶν ἡμερῶν ἀπέθανε κατὰ τρόπον μυστηριώδη καὶ ὁ κηπουρὸς πὺς ἐπέ-τυχε τὸ σπάνιον ἄνθος, χωρὶς ν' ἀποκαλύ-ψῃ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἐδημιού-ρησε τὸ μαῦρον ῥόδον.

Ὁ θρύλος αὐτὸς ἐδημιουργήθη ἀσφα-λῶς διότι ἡ ἰδέα ἑνὸς μαυροῦ ῥόδου φαίνεται τερατώδης, ἀφοῦ τὸ ἄνθος αὐ-τὸ συγκεντρώνει πάντοτε τὰ λαμπρότερα χρώματα. Τελευταίως ὅμως μερικὸι βί-ολογοὶ προσπάθουν νὰ ἐπιτύχουν μίαν διασταυρῶσιν ἀκόμη περισσοτέραν κατα-πληκτικὴν, ὅχι εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν φυ-τῶν, ἀλλὰ τῶν ζώων.

Ὁ δὲ κτὶν ἔργων Κάκας, διάσημος Γερμανὸς βιολόγος, ἐξέφρασε ἐσχάτως τὴν πεποίθησιν ὅτι δύναται νὰ ἐπιτυ-χῇ ἡ διασταυρῶσις ἀγρίων ἀνθρώπων μὲ γορίλλα. Ἐξ ἄλλου ὁ δόκτωρ Μί-χαελ Ἐγγλιντ, τῆς Ἀκαδημίας Μίτσι-γκαν, ἀποθανὼν προσάτος εἶχε προ-σπαθεῖ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν τοιαύ-την αὐτὴν θεωρίαν. Ἐσκέπτετο δὲ, κα-τὰ πᾶσαν πιθανότητα, μὲ τὴν διασταυ-ρῶσιν αὐτὴν θὰ ἐπιτυγχάνοντο διὰ κα-τὰ τῶν διασπορῶν ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου, ἀνὰ μέρος ὅμως ἀπὸ τὰ ζῶα, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ ἡμποροῦσαν νὰ ἀνατεθῶν ἐργασί-αι διὰ τοιαύτας δὲ μετὰ παρέλευ-σιν ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ἀκριβὲς τῆς 28 Ἰουλίου, ὁ ἀρχιδούξ μετὰ τῆς αὐτοῦ του ἐδολοφώθησαν εἰς τὸ Σεράγεβο ἀπὸ τὸν Γαβριήλ Πρίνσιπ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀπόπειρα αὐτὴ ἐπρόκειτο τὸν εὐρωπαϊ-κὸν πόλεμον, πολλοὶ κατέλξαν εἰς τὸν συμπεράσμα ὅτι ὁ πόλεμος δὲν θὰ ἐγί-νετο ἀν δὲν ὑπῆρχε τὸ μαῦρον τριαντά-φυλλο πὺς ἐπρόκειτο τὸν θάνατον τοῦ ἀρχιδούκου. Μετὰ παρέλευσι δὲ μερικῶν ἡμερῶν ἀπέθανε κατὰ τρόπον μυστηριώδη καὶ ὁ κηπουρὸς πὺς ἐπέ-τυχε τὸ σπάνιον ἄνθος, χωρὶς ν' ἀποκαλύ-ψῃ τὸν τρόπον κατὰ τὸν ὁποῖον ἐδημιού-ρησε τὸ μαῦρον ῥόδον.

τάγεται ἀπὸ πύθων δὲν ἔχει πλέον ὀ-λόγους. Ἐξ ἄλλου δὲ πρέπει νὰ ληφθῇ ὅτ' ὅφιν οὐδ' αἱ διασταυρώσεις ἐπιτυ-γναι μόνον μετὰ ζώων τῆς ἰδίας κα-τηγορίας, πὺς νὰ εἶχαν δηλαδὴ τοὺς ἰ-δίους προγόνους.

Ἐπιτυχίον θωμάσια καὶ εἶνε συ-νήθεις αἱ διασταυρώσεις μετὰ ζώων τοῦ λαοῦ, ἀκριβὲς ἐπειδὴ κατὰ βάθος ὁ σκύλος δὲν εἶνε παρὰ ἐξημερωμένος λύκος. Ἐπίσης ἐπιτυγχάνει ἡ διασταυ-ρῶσις σκύλου μὲ τασακάκια διὰ τὸν αὐ-τὸν λόγον. Ἀντιθέτως ὅμως δὲν ἐπιτυ-γναι ἡ διασταυρῶσις σκύλου μὲ ἄλε-ποδ, ἐπειδὴ οἱ πρόγονοι τῶν ὑπῆρχον πολ-λὸ διαφορετικοί.

Ἐπίσης ἐπιτυγχάνουν αἱ διασταυρώ-σεις τραγῶν μὲ ἔλαφον, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν γεννᾶται ὁ τραγέλαφος, καθὼς καὶ κα-τελῶν μὲ λαγὼν. Εἶνε δὲ γνωστὴ ἡ κα-ταγωγὴ τῶν μουλαριῶν. Τέλος δὲ εἰς τὸ Κογκὸ εἶνε συγχύονται καὶ ἐπιτυγχάνουν θαύματα αἱ διασταυρώσεις μετὰ ζώ-ων καὶ ἀντιλόπων. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον εἶνε εὐκόλος ἡ διασταυρῶσις ἀγριοχί-ρου καὶ γουρούνας.

Ἐνα πολὺ ἐνδιαφέρον πείραμα ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἔγινε κατ' αὐτὰς τὴν ζω-ολογικὴν κήπον τῆς Ρώμης. Εἶνε γνω-στὸν δὲ ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὸς θόνασος εἶνε σπα-νιώτατος, ἀφοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον δὲν ὑπάρχουν παρὰ 82 μόνον ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτὰ, τὰ περισσότερα εἰς τὴν Γερμανί-αν. Εἶνε δὲ ἐνόητον ὅτι οἱ κάτοχοι τῶν δὲν εἶνε διατεθειμένοι νὰ πωλήσουν τὰ θηλυκά, διὰ τὸν ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ ἐ-

πιτευχθῇ ἡ διαίτησις τοῦ εἰδους. Εἰς τὸν ζωολογικὸν κήπον τῆς Ρώμης ἐορίσκαται τώρα ἕνας εὐρωπαϊκὸς θό-νασος, ἀρρενικός. Ἡ διεύθυνσις ἐφρόν-τισε νὰ τὸν ἐνώσῃ μὲ μίαν θόνασον, ἀ-μερικανικὴς προελεύσεως. Ἀπὸ τὴν ἐνω-σιν δὲ αὐτὴν ἐγεννήθη ἕνα θηλυκὸν πὺς εἶνε κατὰ τὸ ἥμισυ εὐρωπαϊκὸν καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ ἀμερικανικόν.

Ὅταν ὁ θηλυκὸς αὐτὸς θόνασος ἐνωθῇ μὲ ἕνα εὐρωπαϊκὸν θὰ γεννηθῇ ἕνα ζῶ-ον, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε κατὰ τὰ τρίτα τέ-ταρτα εὐρωπαϊκόν. Ἐάν καὶ αὐτὸ θὰ εἶ-νε θηλυκόν, ἐνούμενον μὲ ἕνα εὐρωπαϊ-κόν, τὸ ποσοστὸν ἀμερικανικὸν αἵματος θὰ ἐλαττωθῇ περισσοτέρον, μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ μῆδεν. Καὶ θὰ ἔχωμεν ἕνα ἕνα εὐρωπαϊκὸν θόνασον σχεδὸν καθα-ρότατον.

Ὅτι συμβαίνει μὲ τὸν θόνασον γίνε-ται καὶ μὲ ὅλα τὰ ζῶα. Εἶνε λοιπὸν προ-φανὲς ὅτι χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ εἰς τὴν διασταυρῶσιν τῶν ζώων μὲ τοὺς σκύλους διὰ νὰ γεννηθῶν λυκόσκυλα. Διότι ἐάν αἱ ἐνώσεις αὐταὶ δὲν ἐλέγχον-ται καλὰ, ἡμπορεῖ εἰς τὸ τέλος νὰ γε-νηθῇ ἕνα ζῶον, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ ὀκτὼ δέκατα νὰ ἔχῃ μέσα τὸ αἷμα λύκου.

Ἄξιον ἰδιαίτερης προσοχῆς εἶνε καὶ ὁ «επιγροισθῆς», ἕνα περὶ τῶν ζώων πὺς ἐπετελῶντ' ἀπὸ τὴν ἐνώσιν λεονταριοῦ καὶ τίγρεως. Ἀπὸ τὴν ἐνώσιν αὐτὴν ἐ-γεννήθη ἕνα νόθος πὺς ἔχει τὰ κυριώτε-ρα χαρακτηριστικά καὶ τῶν δύο θηρίων. Ἡ γέννησις αὐτοῦ τοῦ ζῴου ἔχει καὶ μίαν ἄλλην οὐσιωδὴν κατὰ: ἀνεπείρη-στος ἐλπίδας ἐκείνων πὺς προσπάθουν νὰ ἐδημιουργήσουν τὸν πηκθάνθρωπον, ἀ-φοῦ ἐπετελῶντ' ἡ διασταυρῶσις μετὰ ζώ-ων τόσο διαφορετικῶν.

Γράμματα-Τέχνη-Θέατρον

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΚΑΙ ΡΕΣΙΤΑΛ

Τὸ τρίο Ἀθηνῶν.— Τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων συνθετῶν.

Ὁ Μπρόπουλος εἶχε τὸν μεγάλον ἥρωα νὰ δώρῃ εἰς τὴν συναυλί-αν τῆς παρελθούσης Κυριακῆς ἕνα φεστιβάλ ἑλληνικῶν ἔργων. Λέγου ἡρώων γιὰ εἶνε ὁρεκτὰ γυναι-κὸν πόσο ἀρεστὸ εἶνε ἕνα πρό-γραμμα ὅταν περιέχῃ ἔργα τῆς αὐ-τῆς μορφῆς, τῆς αὐτῆς τεκτονο-ρίας, οὐκ ὅχι τῆς αὐτῆς ἐμπνεύσε-ως. Ἀκόμη πόσο πῶς ἐπικίνδυνον εἶ-νε ὅταν καὶ οἱ πένητες συνθετὰι τοῦ προγράμματος εἶνε Ἑλληνεῖς, ἡ λαοκράτεια τοῦ Κυριακάτικοι πρῶτον ἀρετὰ προκλητικὴ καὶ τὸ κοινὸ δῆμοστον τῶν ἑλληνικῶν μου-σικῶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ αἴθεσις τῶν ὁλομνηστικῶν ἐνέμεσι, καὶ ὁ κό-σμος ἀκούει μὲ στοργή, ἐνδιαφέ-ρον καὶ ὑπομονὴν τῆς πρῶτης ἐκτελέσεως καὶ ἕνα παλαιὸ ἔργο τοῦ κ. Λαυράγκα. Εἰς τοὺς κ.κ. Σκλά-δου, Βάρβογλη, Περπέσσα καὶ Πο-νιφίδη ἀντικατοῦ αἱ πρῶτες ἐκτελέ-σεις καὶ εἰς τὸν Πρῶτον Γκαζόν-νιαν ἡ εἰσαγωγὴ ἐπὶ τριῶν ἑλλήνων θεμάτων, μὲ τὴν ὁποῖαν ἐτε-λείωνε τὸ πρόγραμμα. Τὸ ἔργο τοῦ Λαυράγκα (Περπέσσα καὶ Ποινί-δου) δὲν εἶνε νῦν, ἀκούεται ὅμως πᾶν-τα εὐκρίτα, γιὰ εἶνε μίαν πῆ-λη ἀπνεύσεως καὶ καθρεπτικῆς ἀπὸ καὶ λιτὰ τὴν γνωστὴν τεκτονορ-τίαν τοῦ ἐπτασίου μουσοργίου. Αἱ συ-νθέσεις τῶν κ.κ. Σκλάδου (Ἡσιώτι-κος Γάμος) καὶ Βάρβογλη (Πρε-λούδιο — Χορὸν καὶ φωνῶν) εἶνε ἔργα χωρὶς μεγάλες ἀξιώσεις, χω-ρὶς ἀννοχία καὶ χωρὶς νομικὴ νὰ προσδοκῇ τίποτε τὸ σημαντικὸν αὐτῶν μουσικῶν τοῦ παραγνῶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ἀκούονται εὐκρίτα, χω-ρὶς πᾶσι καὶ στενοχωρία. Καὶ τὸ κοινὸν τὸ ἐδεῖξε μὲ τὸ χειροκρό-τημα πὺς τοὺς ἐπεφύλαξε. Ὁ κ. Πονιφίδης ἔδωκε εἰς πρῶτον ἀκρό-ασιον ἕνα συμφωνικὸν τρίπτυχον. Στὴν ὁρμὴν τοῦ νυμῶν πῶς πρόκειται πε-ρὶ συμφωνίας, Μοντέρου, Ἀντάντε, σκέρτος, ἀλέγχο, ἐάν δὲ ἡ ἀνά-πτυξις τῶν θεμάτων τοῦ μεγάλου-τε-ρατος καὶ πλουσιότητα, θὰ πῶς ὁπω-στὴ συμφωνία. Ὁ συνθετὴς ὅμως τὸ πρῶτον ἀπὸ τῶν ὀκτὼ ἀπὸ τὸ τρίπτυχον αὐτὸ νὰ παρουσιάσῃ τὰς τρεῖς ἑλληνικὰς φυσικὰς δια-θέσεις: τὴν ἐπικίν, τὴν λυρικὴν καὶ τὴν διονυσιακὴν. Τώρα, κατὰ πόσο τὸ κατ' ὄρθωσιν ἐνὸς ἀν-θρώπου καὶ τὸ ὅσον ἐνὸς τοῦ-λάστον θὰ ἀποφύει νὰ ὁμιλῇ ὁμοί-ως. Διὰ τὸ φινάλε τῆς 2ας συμφωνίας τοῦ κ. Περπέσσα εἶδετο ὑποκρινόμενος νὰ ὁμιλῇ οἱ διόκω-κωτες. Πρῶτον γιὰ τὸν ἕνα, τὸν ὁποῖον ἀκούει, πλουσιώτερον, τεχνικώτερον, ἀρτίτερον καὶ βου-τερον γιὰ εἶνε καὶ μὴ ἀνάνησι ἀπὸ τὸν νεαρὸν αὐτὸν συνθετῆν. Εἶμαι ὁ πρῶτος πὺς ἔγραψα καὶ τὸν παρῶντα. Ὁ Μπρόπουλος τὸν γυναικῶν, δὲν ἐξετίμει, τὸν ἐδο-θῆκε καὶ τὸν ἐδράσκει εἰς τὴν Ἀ-καδημίαν. Ἐγὼ μὲ ἕνα μὴ ἄλλο εἰς τὸ «Ἐλευθερο Βῆμα» ἀπεκαλύ-πτω τὸν πρῶτον ἑλλήνων καὶ τὸν κατάρτιον πρὸ τὴν ἀξίαν του. Εἶμαι εὐτυχὴς γιὰ εἶνε ἔστω ἕνα ἔργον τοῦ Περπέσσα. Ὁ Περπέσσα ἔχει τάλαντο, οὐδα-μόν, ἀναμφισβήτητον δημιουργικὸν. Ἐπὶ πλεόν ἔχει μουσικὴν κα-τάρτιον ἀπὸ καὶ νῦν καὶ πρῶτος τὸν καλὸν δὲ ὀλγὸν ἀπὸ τοὺς Ἑλλη-νις συνθετῶν. Ἡ τεχνικὴ τοῦ εἰς τὴν ὁρμὴν θωμὴς μεγάλως Γερμανοῦς μουσοργίου. Τὴν ὁρμὴν ὁ Περπέσσα χρησιμοποίη-σε θωμὰ καὶ ἀποκρίσας αὐτὸν μὲ μᾶζον τῆς κλητικότητας. Τὸ ἐνὸς τῆς συμφωνίας τοῦ εἶνε μὴ συν-θεσις ὀρτια, μὲ πλουτὸν συναινε-μάτων, μὲ ἐκκρίσιν καὶ ὁρμητικὴν τὴν ἀποδοῦν ἐκπληρωμένη καὶ ἀντικατάρτιον πρὸς τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς μὲ ἀπεικονιστὴν τὴν οὐρανὸν τὸν μεμονωμένον ἀνθρώπου πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα, τὰς προόδους καὶ τὰς ἐπιπτώσεις τῆς θὰ τὴν εὐ-τυχία ἐν ἑν. κ. Μπρόπουλος μὲ ἐ-δεῖσε εἰς μίαν ἀκρόασιον ὁλοκληρο-τὴν συμφωνίαν τοῦ Περπέσσα. Ὁ-σο γιὰ τὴν κρίσι καὶ ἡ μουσικὴ τοῦ δὲν εἶνε ἑλληνικὴ δὲν νομίζω νὰ εἶ-νε σοφὰ. Ἀς ὑπάρχῃ ἐπιτέλους καὶ ἕνας Ἑλλήνων συνθετῆς πὺς νὰ γράφῃ καθαρὰς ἑλληνικὴν μου-σικὴν. Δὲν ἔχωμε, νομίζω, τίποτε νὰ ζημιώσωμε.

Ἡ συναυλία τελειώσε μὲ τὴν θαυ-μασίαν εἰσαγωγὴν τοῦ Γκαζόννιαν ἐπὶ τριῶν ἑλλήνων θεμάτων. Πρὶν κλειεῖν τὸ σημεῖον, πρέπει νὰ ἐ-ξῶν τὴν προσδοκίαν τοῦ Μπρ-οπουλοῦ.

Μὲ τὴν ἐγνωσμένην τοῦ εὐνοητοῦσαν, τὴν στοργὴν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς ὅ,τι διεθνεῖται, παρο-ύσιας καὶ τὰ ἔργα τῶν Ἑλλήνων μουσοργῶν. Τὰ ἐμελλέως, τὰ ἐ-μαζε μάλιστα ἀπ' ἐξῶ καὶ τὰ ἐξετέ-λεσε ὅσο μπορούσε καλύτερα. Κι' συνθετὰι μας ἀς τοῦ το ἀναγνωρί-σουν.

ΤΑ ΡΕΣΙΤΑΛ
Ὁ Καλλιμάχος εἶνε ἕνας ἐκπλη-κτικὸς καλλιτέχνης σὲ κάθε τοῦ ἐκ-τέλεσιν. Ἐνας Ἑλληνας πὺς δὲν εἶνε διόλου Ἑλληνας σὲ τὸν τρόπο πὺς ἀντιλαμβάνεται τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ἀποδοῖ. Εἶνε τόσο μουσι-κὸς πὺς θυσιάζει ὅλα τὰ ἄλλα, πᾶ-ντα ὅσα εἶνε τὴν μουσικὴ. Ζῇ, ἀντιμέ-τω, καίρεται δι' αὐτῆς καὶ δι' αὐτῆν.

Όπως και στον μεσαίωνα ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ 1937

Στον αιώνα μας οι δειο-
δαιμονίες θριαμβεύουν

Ποιός είναι εκείνος ο άνθρωπος, ο οποίος μπορεί να βεβαιώσει ότι είναι τελείως αππληγμένος από τις προλήψεις; Είναι αμφίβολον αν και περισσότερο ορθολογιστής, και όλη του την επιστημονική ωπλομέθεια και διανοητική ψυχραιμία και διορατικότητα μπορεί να ηγήσει ότι δεν τον επηρεάζει καμμία απολύτως πρόληψη; Ποιός είναι π. χ., εκείνος που θ' ανάψει τσιγάρο με το ίδιο σπρίτο το τοιγάρο του; Και ποιά χαριτωμένη συντροφισιά μας δεν θα σπύσει να οδώσει το «μοιραίο»

Συνθηκική πρόληψη: «Αν μια κοπέλλα ψυθίσει στο αυτί ενός πυροσβέστη το όνομα του καλού της, εκείνος θα την άνοιξη δήμευ...

σπρίτο πριν ανάψει ο τρίτος της συντροφιάς; Η πρόληψη αυτή, η οποία προήλθε δεν ξέρουμε από πού τα τελευταία αυτά χρόνια, δεν σπριζείται παντού επί της αυτής δικαιολογίας. Στον τόπο μας λέγεται ότι ο καυμένος ο Βασίλειος Αλέξανδρος είχε ανάψει τρίτο πριν τον δαγκώσει η μαϊμού που τον έδωσε στον τάφο. Άλλοι όμως λένε ότι ο φάρος του σπρίτου με το όπιο του θ' ανώσουν τρεις έχει την προέλευσή του στον Παγκόσμιο Πόλεμο.

Επειδή ο θάνατος τότε ήταν τακτική συντροφιά των μαχομένων, οι στρατιώτες και οι αξιωματικοί έπαιζαν συχνά με την πρόληψη αυτή—όταν είχαν το θάρρος να το κάνουν και δεν την απέφυγαν—για να ιδούν ποιός από τους τρεις θα κατέβαινε πρώτος εις τον Άδην.

Σήμερα πάντως η πρόληψη αυτή έχει κατακτήσει τον κόσμο. Και ποιός είναι εκείνος που πατάει, χωρίς κάποιον ενδοιασμόν, με τ' αριστερό πόδι πρώτα κατεβαίνοντας απ' το κρεβάτι ή βγαίνοντας από την πόρτα του οπιού του; Δεν λέμε άλλως τε: «Με το αριστερό ποδάρι σηκώνεσαι;» ος κάποιον που γκρινιάζει ή έχει πρωί-πρωί καταδωσμένα μούτρα;

Γιατί τάχα είναι γουρουουζιά όταν χύνεται το αίμα στο τραπέζι και πετάμε τρεις φορές από πίσω μας για να φύγει η γουρουουζιά, και το κρασί είναι ευτυχία και χαρά, ενώ το αίμα δεν λεκιάζει και το κρασί λεκιάζει;

Γιατί τάχα εκείνος που νύβει το βάθος της υποκύβας θα παντρευτεί εντός του έτους;

Γιατί όταν συναντούμε παπά στο δρόμο λέμε πως θα πάει άσχημα ή ημέρα και «δένουμε κόμπους» για να εξορκίσουμε το κακό εδω στον τόπο μας, ενώ έζω, όπου υπάρχει επίσης, (κάνουν τα κέρατα) κλείνουν δηλαδή τα μεσαία δάκτυλα και τον αντίχειρα και κινούν το χέρι με

τά δύο δάκτυλα που μένουν τεντωμένα προς τα έξω;

Η κατά των Ιερέων πρόληψη άλλως τε είναι γενικώτερη. Αναφέρεται ότι ος κάποιος καράβι—όταν ο κόσμος έταξιδεύει ακόμη με τα Ιστιοφόρα—έταξιδεύει και ένας παπάς. Το καράβι δεν προχωρούσε. Η νηνεμία ή καταιγίδα. Οι ναύτες—προληπτικοί εκ φύσεως και εκ παραδόσεως—έστράφησαν έναντιόν του, ήθελαν να τον πετάξουν στη θάλασσα. Ο πλοίαρχος αντέστη βεβαίως. Άλλα μόλις άφηκε κάποιον νησί, οι ναύτες έπέβαιναν να αποδοθείσθαι ο παπάς, διότι άλλως θα άπεργάζονταν. Ο παπάς δέχοφει ταξείδι του και απέβιβάσθη στο λιμανάκι, όπου θα έπεριμένε να περάσει άλλο καράβι. Η παραδόσις βεβαίως ότι το πλοίο από τότε συνήντησε ούριον άνε μ ο ν και έφθασε γρήγορα και χωρίς έμπόδιον σ' ό ν προοριόμ του.

Κάτι παρόμοιον φαίνεται, έλαβε χώραν ος κάποιος άθηνάικος τράμι. Ήταν ή άρα που ο κόσμος γυρίζει οπιτι του. Γεμστό το βαγόνι, υπερχιλής. Το τράμι ξεκίνησε 20 μέτρα κατ' άνω. Δεν υπήρχε τρόπος να το θέσουν εις κίνησιν ενώ μπροστά του άλλο όχημα εκάθετο στο στέγαστρο του δρόμου και πίσω έρχ'όταν άλλο. Κάποιος μάγκας έφώναξε: «Μά έκοψε παπαδές ξεκινάμε!».

Οι έπιδάται άρchiαν να μωρμουρίζουν, να δυσανασχετούν, διότι ή στάσις παρετίνατο. Κατέβητε, κύριοι, είπεν ο οδηγός, να πάτε με τ' αυτοκίνητα. Το όχημα δεν προχωρεί. Πρώτοι κατέβηκαν οι παπαδες και το τράμ—κατά διαβολικὴν σύμπτωση βεβαίως—έξεκίνησεν άμέσως.

Βλέπετε, μωρμουρίζει ο μάγκας, που είχε δίκιο!

Η έξήγησις της πρόληψης αυτής πρέπει να ζητηθεί άναμνηστικώς το ότι οι Ιερείς συνδεδεμένοι τους ανθρώπους εις την τελευταίαν τους κατοικίαν. Βεβαίως θα έπρεπε να εξουδετερώνη μέσα μας την έντυπωσιον αυτήν ή άπαραιτήτως επίσης παρουσία τους εις τα πλέον χαρούμενα γεγονότα της ζωής: σ' ους γάμους

που είχε δίκιο!

Η έξήγησις της πρόληψης αυτής πρέπει να ζητηθεί άναμνηστικώς το ότι οι Ιερείς συνδεδεμένοι τους ανθρώπους εις την τελευταίαν τους κατοικίαν. Βεβαίως θα έπρεπε να εξουδετερώνη μέσα μας την έντυπωσιον αυτήν ή άπαραιτήτως επίσης παρουσία τους εις τα πλέον χαρούμενα γεγονότα της ζωής: σ' ους γάμους

που είχε δίκιο!

Η έξήγησις της πρόληψης αυτής πρέπει να ζητηθεί άναμνηστικώς το ότι οι Ιερείς συνδεδεμένοι τους ανθρώπους εις την τελευταίαν τους κατοικίαν. Βεβαίως θα έπρεπε να εξουδετερώνη μέσα μας την έντυπωσιον αυτήν ή άπαραιτήτως επίσης παρουσία τους εις τα πλέον χαρούμενα γεγονότα της ζωής: σ' ους γάμους

και στα βαπτίσια. Άλλά ή σκιά του θανάτου είναι, φαίνεται επικρατέστερη και δεν μάς άφίνει να έλευθερωθούμε τελείως από ό, τι συνδέεται προς αυτήν. Πρέπει να δεχθούμε αυτή την έξήγησι ως την πλέον άληθοφανή. Άλλά ή αντί-γενναίος όμως!

Γιατί τότε το σχοιμ του κρεμασμένου θεωρείται τυχερό; Και ή νεκροκεφαλή; Κατ' άπόλυτον αντίθεσι βεβαίως και μόνον. Άτυχος ο άριθμός 13, διότι 13 ήσαν ο Ιησούς Χριστός και ή άπόστολι εις τόν Μυστικόν Δείπνον όπου ο Ιησούς έπρόδωσε τόν Κύριον και κακή μέρα ή Παρασκευή ος όλη την Δυτική Ευρώπη και την Άμερική, διότι Παρασκευή έσταυρώθη ο Σωτήρ. Και εδω ο θάνατος οικιάζει την καθαρήν σκέψιν και το σωστό συναίσθημα, και εδω τα έξωτερικά φαινόμενα επεκράτησαν αντί της ουσίας. Δώδεκα οι άπόστολοι και δέκατος τρίτος ο Χριστός. Δεν θα έπρεπε λοιπόν το 13 να θεωρηθεί ο ιερώτερος και ο τυχερώτερος άριθμός; Και το 13 ο και ή Παρασκευή άφου είναι ημέρα, κατά την όποιαν συνετελέσθη ή σωτηρία του κόσμου;

Η πρόληψις της έλληνικής Τρίτης έχει βεβαία δικαιώτερη βάση άφου πηγάζει άπό την άλωσι της Πόλης από τους Τούρκους με όλα τα κακά που έπικολούθησαν για ολόκληρο τόν Έλληνισμό. Άλλωστε ο Χριστόφορος Κολόμβος έπικερανόσε όλα του τα ταξείδια στις 13 του μηνός—και πρέπει να άναμνησίσουμε ότι, παρά το πικραμένο τέλος του, δεν υπήρξε άτυχος στις προσπάθειές του. Έν τούτοις υπάρχουν ξενοδοχεία όπου δεν υπάρχουν 13 δωμάτια, αλλά 12 α'. Το 12α λουθώντες λοξή πορεία πετυχαίνουν μολτατούτα πιδ σίγουρα την καρδιά μας. Τί μάτια, αλήθεια! Δεν βυθίζονται καθόλου στις κόγχες των. Δεν έχουν κανένα άδελφον. Είναι μάτια έντελώς ρηγά. Άλλ' αν κάμης πως τ' άπειρίζεις, έλαπας μέσα των άδυστον μυστηρίων. Όλη ή «μυστηριώδης» Άνατολή είναι πάλιν το άγάνθι της μέσας σ' αυτό τά μάτια. Σε γοητεύουν. Σε ζαλίζουν. Ω, Κινέζας μάτια! Σε αινώδην σάν δόν άνοιξες, αίσιαστοι στάλακες κομπόζιτρος στο στήθος μου. Έλεος! Πέστε μου τα μυστικά σας. Πέστε μου πότε είπατε χαρούμενα και πότε λυπημένα; Πότε κλάτε και πότε γελάτε; Πότε καθρεφτίζετε την ευτυχίαν και πότε την άπελπισίαν; Πότε έ-

Όταν μάς τρώη ή μύτη πρόκειται να φάμε ζυλο (γιατί:), όταν μάς τρώη το μάτι, ή το ένα ή το άλλο, θα δούμε κάποιον γνωστό μας ή θα λάβουμε γράμμα, και όταν μάς τρώη τα χείλη ζήπου και αυτά μήνυμα απ' άλλα χείλη, γλυκό. Όταν πέφτουν τ' άστέρια πρέπει κάποια ευχή να πούμε, τ' αυγό, το λάδι και τα σπρίτα δεν πρέπει να τα δούν τ' άστέρια (κι' έτσι άποφeyνεται ο δανεισμός το βράδυ) και ούτω καθ' εξής χωρίς τέλος ή πάντως με τέλος πολύ μακρινό.

Εκτός από τις γενικές προλήψεις, κάθε έπανάγωμα έχει τις δικές του. Ο φάρος και ο παντοφύς, ο άμαξάς και ο χρηματιστής, ο ναυτικός και ο ήθοποιος, ο κινηματογραφικός άσπής και ο σωφέρ. Τώρα έχουν και οι άεροπόροι. Και οι πειστήρες—αν όχι όλες—πνάζουν από την πάλη του ανθρώπου προς το άγνωστον και το μοιραίο του όποιου ο έοι-άλης πιάζει και θα πιέζει το στήθος συνεχώς.

P. ΚΡΑΟΥΣ

Τρεις από ένα σπρίτο.... Δεν υπάρχει μεγαλύτερο γουρουουζιά απ' αυτό και κάποιος ώριμμένος θα πεθάνει...

ΣΙΝΙΚΗ με λάνη χρειάζεται κι' ή λεπτή, λεπτοστάτη πεννα μινιατούριστα, για ν' αποτολμήση κανείς την χάραξη πορτραίτου της Κινέζας. Εύθραυστη ύπαρξις των με-ταβάλλει τους λι-θανωτούς της ά-γνης λατρείας εις άμαρτωλούς και άπνούς όπιου.

Με αυτούς τους θινούς του δέ-θρου πως θα ήθε-λαμε ν' άρωματί-σουμε ένα δλονύ-κτιον όργιον με την Κινέζα! Να σναβιάσας μαζί της την ήδηνη σου μέσα στις νε-φέλες του όπιου! Μονάχα μέσα στα μακάρια θάμη του καταγαγείνυ θα μπορούσες να τρυγήσης τα μυστικά της καλλο-

ΚΙΝΕΖΕΣ

νέσας, γενίτη Βουδδιστάι. Γονατί-στε μπροστά στην άχρην θεότητα της Κινέζικης άμορφιάς και άφρη-στε, το λεπτόμυχο αυτό γυναικείο άνδρς, πριόν μωροκάτω πολιτι-σμού, να καθρεφτισθ ήτή λαμπα-ρινική λίμνη της ρωμαντικής σας διασέσεως...

Μικρή Κινέζα! Με τα κέρνα δα-κτυλάκια σου άγγίζεις όλες τις χορδές της συγκινήσεώς μας. Άπο-τά τα λοξά σου μάτια εκτοξεύουν-ται αλάθευτες σατίτες, που άκο-λουθώντες λοξή πορεία πετυχαί-νουν μολτατούτα πιδ σίγουρα την καρδιά μας. Τί μάτια, αλήθεια! Δεν βυθίζονται καθόλου στις κόγχες των. Δεν έχουν κανένα άδελφον. Είναι μάτια έντελώς ρηγά. Άλλ' αν κάμης πως τ' άπειρίζεις, έλαπας μέσα των άδυστον μυστηρίων. Όλη ή «μυστηριώδης» Άνατολή είναι πάλιν το άγάνθι της μέσας σ' αυτό τά μάτια. Σε γοητεύουν. Σε ζαλίζουν. Ω, Κινέζας μάτια! Σε αινώδην σάν δόν άνοιξες, αίσιαστοι στάλακες κομπόζιτρος στο στήθος μου. Έλεος! Πέστε μου τα μυστικά σας. Πέστε μου πότε είπατε χαρούμενα και πότε λυπημένα; Πότε κλάτε και πότε γελάτε; Πότε καθρεφτίζετε την ευτυχίαν και πότε την άπελπισίαν; Πότε έ-

χεις κρύψει, μικρή Κινέζα, το κλειδί του διδύμου ανίγματος των ματιών σου; Μήπως στον κόρφο σου; Άλλά κι' αυτός είναι κα-τάκλειστος. Φρουρούνται και του κόρφου σου τα μυστικά. Τα φρου-ρεί ή μπλουζίτσα σου, που άνε-βαίνει και κλείνει στο λαίμω. Μπροστά στο κλειστό ντύσιμο της Κινέζας, όπως μπροστά και στην κλειστή της την ψυχή, σκέπτομαι πόσο δίκιο είχε, αυτός που είπα: «Ο έρωας είναι γυιός της περιερ-γείας». Και ποιός Ευρωπαίος δεν νοιώθει άκατανίκητη περιέργεια να μπη από την χρυσόπορτα της άγάπης στον παράδεισο των θα-λήτρων της Κινέζας, να μπη και να σιχαλωτίση τα μυστικά της ψυχής της;

Δωρές καλλονές της Κίνας, που μάς πάτε: Θέλετε να μάς άνεθέσε-τε στους ούρανους της έξιδανικεύ-σεως; Η μήπως μάς τραβάτε στο άλδθριον βάθος του όπισιοτείου; νοιώδην σάν δόν άνοιξες, αίσιαστοι στάλακες κομπόζιτρος στο στήθος μου. Έλεος! Πέστε μου τα μυστικά σας. Πέστε μου πότε είπατε χαρούμενα και πότε λυπημένα; Πότε κλάτε και πότε γελάτε; Πότε καθρεφτίζετε την ευτυχίαν και πότε την άπελπισίαν; Πότε έ-

νης της. Το κίτρινο χρώμα της θα ήταν μια πρόκληση εις μαν ά-σθησικὴν μέθην μέχρι θανάτου. Πισο από τόν θιμένον, ο θάνατος. Άλλά τί σημασία έχει; Για έναν Γάλλο Βασιλιά—δεν θυμάμαι τώρα το όνομά του—λέ-νε, ότι έξεστράτευσε κατά της Νεο-πόλεως, διότι όρεχθη τις άμορφες γυναικίς της. Πισο θα με συγκι-νούσε, αν ίδιο σκοπό είχε και ή τωρινή έκστρατεία τών Ιαπωνών στην Κίνα! Άν σάς τραβούσε, κύ-ριοι Ιάπωνες, στα βάθη του Ού-ρανιου Κράτους ή γοητεία της Κι-νέζας, θα σάς έλεγα μάλιστα. Μια τέτοια υπόθεσις αράζει μια έκτρα-τεία! Ελάτω διαμερτυρόμενον τόν άναγνώστη, διότι άναμνησνύ την αισθηματικότητά μου σε μίαν τρα-γωδίαν, όπως ο πόλεμος. Άλλά δεν μπορώ να κόμω άλλωιώς. Μό-λις σκόμω στην έφημερίδα να δια-θέσω τα νεότερα της σιναιοπαπι-νής συρράξεως, θαρρώ πως έλέ-πω δυο ανιγματικά μάτια Κινέ-ζας, που μου στραγγίζουν όλην την λατρείαν, καθώς τα έλέπω—θαρ-ρώ—περίβρετα από τα δάκρυα για τόν χαμό άγαπημένον προσώ-πων...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Πεισματάρα

Γρήγορα της νεότης φεύγουνε τα χρόνια
Άς τάς πεισματά σου και τά τόσα ινάντια
Μέσ' στην άνοιξι μας γιατί φέρνεις χιό-
νια

Και συχνά βουρκώνουν τα γλυκά σου
μάτια;

Κι' όμως—είν' αλήθεια—τάσπρα συννε-
φάκια

Στο γαλάζιο χρώμα τ' ούρανού ταιριά-
ζουν

Και τα πεισματά σου κι' ή δική σου
κάκια

Με τα συννεφάκια γαλανή μου μοιάζουν.

Με δροσιές διαμάντια σάν είν' στολι-
σμένη

Πειδ άμορφα είν' τα ρόδα του Μαϊου,
στοχάσου

Κι' όταν τα γλυκά σου μάτια είν' δα-
κρυμένα

Μ' άλλη τότε χάρι λάμπει ή άμορφιά
σου.

Τι χαριτωμένη που είσαι πεισματάρα
Τάχα όταν δεν θέλεις τα θερμά φιλά μου
Μά σε λίγο γέρνεις μ' άφραστη λαχτάρα
Κι' απ' τόν πόθο λιώνεις μέσ' στην α-
γκαλιά μου.

Άνέκδοτο K. ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΣ

Η προσευχή

Κύριε, σάν ήρθεν ή βραδιά σου λέω την
προσευχή μου.
"Άλλη ψυχή δεν έδωσα στον κόσμο απ'
τη δική μου.
"Εκείνοι που με πλήγωσαν ήταν άγαπη-
μένοι.

Την πίκρα μου την βάστηξα. Μού δίνεις
και την ξένη.
Μ' άπαρηνηθήκαν οι χαρές. Δεν τις γυ-
ρεύω πίσω,
Προσμένω τα χειρότερα. Είν' άμαρτία
να έλπισω.

Δεν έχω δόξα. Είν' ήσυχια τα έργα που
έχω πράξει.
"Άκουσα τη γλυκιά βροχή. Τη δύση έχω
κοιτάξει.

"Εδωκα στα παιδιά χαρές, σε σκύλους
λίγα χάδι.

Ζευγάδες καλησπέρια σου που γυρίζαν το
βράδυ.

Τώρα δεν έχω τίποτα να διδώ ή να
κρητίζω.

Δεν περιμένω άνταμοιβή. Πολύ ναι, τέ-
τοια έλπιδα.

Ευδόκησε ν' άφανιστώ, χωρίς να ξανα-
ζησω...

Σ' ευχαριστώ για τα βουνά και για
τους κάμπους που είδα.

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Σικεγοδηναίτε πως σας ΓΙΑΤΙ ΖΗΛΕΥΟΜΕ;

"Ενα πάθος που σκννο-
θετεί φοβερά δράματα...

Η Ζήλεια είναι το κακό πάθος που έ-
πρόκαλεσε το πρώτο έγκλημα που έγι-
νε στον κόσμο. Ο Κάιν έζήλει τον Ά-
βελ, διότι ο καννός της πυράς του άνε-
θανε ολόθλιος στον ούρανό ενώ ο δικός
του έακοριζόνταν στον άέρα και έόκω-
τωσε τόν άδελφό του. Έκτοτε ή Ζήλεια
ήτορε ή αιτία για άναριθμητα δράματα
σε όλα τα μέρη του κόσμου, σε όλους
τους λαούς, σε όλες
τις φυλές, σε όλες
τις εποχές. Έχουν
γραφεί δε άπειρα βι-
θλία, μυθιστορήματα,
θεατοικά έργα, με-
λέτες με θέμα τη
Ζήλεια, κυρίως να έ-
ξαναήσουν το θέ-
μα.

Όπως όλα τα άν-
θρώπινα συναισθήμα-
τα και πάθη και ή Ζή-
λεια δεν είναι κατά-
πλο, μονοκόμματο, εύκολονόητο, εύκο-
λονάλυτο, αλλά κάτι πολυσύνθετο, κυ-
μαίνόμενο και ευμετάβλητο, όπως αυτή
ή ανθρώπινη ψυχή.

Ο "Ορέλλος" του Σαίξπηρ είναι ή
κλασσική τραγωδία της έρωτικής Ζήλειας
και στο ώραιο αυτό έργο του μεγάλου
Άγγλου ποιητού, παρακολουθούμε την
τυραννική κυριαρχία του τυφλού πάθους
στην ψυχή ενός ανθρώπου, που κατά
τά όλην ούτε κακός είναι, ούτε μικρο-
πρεπής. Ο άνθρωπος αυτός ζήλειει ό-
μως και όλα τα άλλα, όλη ή ζωή του
υποτάσσεται στο πάθος αυτό και ή έλαχι-
στη έκστρατεία τών Ιαπωνών στην Κίνα
στην Κίνα! Άν σάς τραβούσε, κύ-
ριοι Ιάπωνες, στα βάθη του Ού-
ρανιου Κράτους ή γοητεία της Κι-
νέζας, θα σάς έλεγα μάλιστα. Μια
τέτοια υπόθεσις αράζει μια έκτρα-
τεία! Ελάτω διαμερτυρόμενον τόν
άναγνώστη, διότι άναμνησνύ την
αισθηματικότητά μου σε μίαν τρα-
γωδίαν, όπως ο πόλεμος. Άλλά δεν μπορώ
να κόμω άλλωιώς. Μό-
λις σκόμω στην έφημερίδα να δια-
θέσω τα νεότερα της σιναιοπαπι-
νής συρράξεως, θαρρώ πως έλέ-
πω δυο ανιγματικά μάτια Κινέ-
ζας, που μου στραγγίζουν όλην την
λατρείαν, καθώς τα έλέπω—θαρ-
ρώ—περίβρετα από τα δάκρυα για τόν
χαμό άγαπημένον προσώ-
πων...

δεν έπρεσαν κατά
τόν ίδιον τρόπον
θύματα του τυ-
φλού αυτού πά-
θους που σκοτώ-
νει τη σκέψη, ά-
φαιρεί τη λογική,
διώχνει την κα-
λοσύνη και μπο-
ρει να μεταβάλλη
και τόν άναγνώ-
στο άνθρωπο σε
άγριο θηρίο!

Βεβαία ή Ζή-
λεια, όπως είπα-
με, είναι κάτι πα-
ράλογο και κατώ-
τερο παυτοχρό-
νως, όπως θα ι-
δούμε έπειτα, ή ανάλοισ των συν-
τελεστών της και της πορείας της
στο σκοτεινά βάθη του έγώ μας
μας έξηγούν το παράλογο και το δίοιο
μας έκδηλώσεων της.

Η άγάπη εν νένει ζητάει άναπόδωσι
κι' όταν δένουνανται κανείς απή την ά-
ναπόδωσι ή παύει να την συναντή, γεν-
νιέται μέσα στο άνικανοποίητο έγώ μας
ο θυμός, το πείσμα, το μίσος έναντιόν
του προσώπου που προκάλεσε την ά-
νη και ή πάλη των αντίθετων αυτών α-
ισθημάτων στην ψυχή μας καθιστά την
Ζηλ μαρτυρική, άνησφορή. Γεννιέται,
ως φυσική συνέπεια, ή σκέψις του τερμα-
τισμού της κατασέσεως αυτής, της άπε-
λαλευσέσεως, του λυτρωμού. Και κάποια
βία, πρσέχουσα, αφορμάται τότε ως μόνη
διέξοδος. Οι πιο άδύνατοι ίσως, που ή ά-
γάπη τους είναι ευνέστερη ή που δεν
τολμούν και δεν θέλουν να στραφούν
κατά του άναπομένου προσώπου, στρέ-
φονται έναντιόν του έαυτού των, φεύ-
γουν, εγκαταλείπουν την πάλη ή και
αυτοκτονούν, άλλοι στρέφονται κατά

του ένοχλητικού τρίτου που ήρθε να
καταστρέψη την άρμονία και την ευ-
τυχία της άγάπης με άναπόδωσι ή κα-
τά του άγαπημένου προσώπου. Κι' έ-
τσι ή Ζήλεια φθάνει μέχρι του σημείου
να προτιμά τόν θάνατο του άγαπημένου
προσώπου παρά την ευτυχία του με άλ-
λον. Θεραπείας παρανόσιος και άρνησις
της άγάπης! Άλλά, είπαμε, ή Ζήλεια δεν
έχει λογικόν, ούτε διορατικότητα καμμί-

"Όταν δυο ζήλιάρες γυναίκες είναι αντίζηλιας μία από τις
δύο πρέπει να λείπει

αν. Γι' αυτό πρέπει κανείς να μην άφή-
ση να τόν κυριαρχή.

Είναι πολύ τραγικό να άφνει ο άνθρω-
πος τη Ζήλεια να τόν κυριαρχή.

Είναι δυστυχής γιατί υπό την επίδρσιν
της ήμπορεί να διαπράξη τα φρικωδέστε-
ρα έγκλήματα, τα όποία όταν συνέλθη
θα νοιώδη τρυφερό σε όλην του τη ζωή,
αν δεν βρή το θάρρος να άπαλλαγί από
αυτήν.

Τυφλωμένος από το φοβερό αυτό πά-
θος, σκοτώνει τόν άνθρωπο που λατρεύ-
ει, να δέν άργει να άντιληφθί πως ή ά-
γάπη τόν θά τόν τυραννή σαν έκδι-
κητική φάσμα σ' όλην του τη ζωή.

Πρώτον ή Ζήλεια είναι προσβολική, δι-
ότι άρνείται κάθε έμπιστοσύνη και δεύ-
τερον τυφλώνει τόσο ώστε σκοτώνει την
άγάπη. Ίσως καμμία άγάπη δεν είναι τε-
λείως αππληγμένη από Ζήλεια, αλλά ή
άγάπη δημιουργεί έμπιστοσύνη, χαρά,
ευτυχία και τότε μόνο είναι πραγματική
άγάπη, αληθινή, ανώτερη άγάπη, όταν
βάζη την ευτυχία του ανθρώπου που ά-
γαπούμε πάνω από τη δική μας την ευ-
τυχία, ως εκ τούτου, πάνω και απ' τόν
εγωισμό μας, από το συναίσθημα της ιδι-
οκτησίας, από τη Ζήλεια. Η αληθινή ά-
γάπη φθάνει μέχρι του σημείου να μας
κάνη να αισθανθούμε ευτυχία και όταν
ο «άλλος» είναι ευτυχισμένος, έστω και
με άλλον, έστω και μακριά μας. Για να
φθάσουμε εκεί χρειάζεται κάποια τελει-
οποίησις, κάποιος ήρωϊσμός, δεν υπάρχει
άμφιβολία. Πάντως όμως, για να μην κα-
ταστρέψουμε την άγάπη μας, είναι καλόν
να μην άφινουμε να μάς κυριαρχή το
κατώτερο αυτό πάθος της Ζήλειας που,
επί τέλους, χωρίς κανένα δικαίωμα, έν-
νοει να στερηθή τόν άλλον της έλευθε-
ρίας του.

ΑΝΤΡΕ ΜΟΡΟΥΑ

Ο Ζηλιάρης ούζυγος τυραννεί την γυναίκα του με τόν πιο θάρραρο τρόπο

Η αουτίστη

Ο δολοφονηθείς θυρωρός ήτο πρό εξασίας κηπουρός εις την οικογενειακήν άλλαν της Νόρας.

7ον

— Η Σέλια είνε άπάνω, είνε ο Νικ.
— Ο Άμπραμς έτεινε το χέρι του γιά νά έμποδίση τόν Ντάιτ ν' ανέβη. Άλλ' ο Νικ έστράφη πρός αυτόν καί τού ένευσε νά τού έλεγε ταυτόχρονα:
— Μήν άναυχήτε, θά πάω εγώ μαζί τού.
Τά μάτια τού Ντάιτ εξέφρασαν τήν εγγνωμοσύνην του. Άνέθηκε πρώτος τίς σκάλες καί μπήκε στό δωμάτιο όπου ή Σέλια έκούθεντο με τή Νόρα.
— Καύμένο παιδί, τίς είνε. φαίνεσαι κουρασμένη.
— Άκόμη δέν μπορώ νά πιστέψω ότι

— Έού εκόκτωσε τόν Ροβέρτο, τόν ήλν τόν Ντάιτ Γκράχαμ ντεκτεκί άποτεινόμενος Μπύρνς καί τόν Πέντρο Ντομίνγκες είνε ο

δία αυτά πού σενέδισαν είνε αληθινά, τού άπάντησε, σφίγγοντας τó χέρι του. Νομίζω σκεδόν πώς είνε όνειρο, ότι όλα αυτά δέν μά συνδέονται έμάς.
— Ο Νικ κάπ φαίνεται πώς βρήκε, είνε ο Ντάιτ μέ έμπιστοσύνη. Είμαι βέβαιος περί τούτου καί ότι θά έχη δικόν.
— Έοκνήσε καί τίς έφίλωσε τó χέρι. Τά μάτια της Σέλιας έσφίγγαν δάκρυα.
— Ο Νικ είνε είνε έναν τόν άστυνομάκν νά μείνη φρουρός στό δωμάτιον ενώ αὐτός έτρέξε γρήγορα κάτω γιά νά ιδή είνε τί έφείλετο ο θυρωρός καί οί φωνές πού έρχόντουσαν άπό τó άνω πάτωμα.
— Μή μ' έγνίζετε! έφώναξε μία στριγγλή γυναίκα φωνή.
— Ήταν ή Πόλυ. Έκείνη τή στιγμή έφανε καί ο Λούμ Κη υπό συνοδείαν έπίσης ο Ντάνσερ, τόν όποιον μόλις είχαν συλλάβει.
— Τί κάνεις, Λούμ Κη; τόν έρώτησεν ο Νικ.
— Μέ περιμένε τó εσπιατόριο καί δέν έχω καθόλου καρό νά χάσω, άπάντησεν ο Κινέζος, τού όποιου τó πρόσωπο παρέμεινέ καί πάλι χωρίς έκφραση. Καί άνέδθηκε μέ τήν συνοδεία του στό έπάνω δωμάτιο.
— Ο Ντάνσερ! είνε ο Νικ στροφόμενος πρός τόν άλλον συνδικητήν τού κέντρου. Δέν είνε πολλές ώρες πού συναντηθήκαμε οί δύο μας κι' άλλη μία φορά.
— Ναι, αλήθεια, άπάντησεν ο Ντάνσερ ψυχρά καί μέ φωνή πού μόλις άκουγό-

τανε. Δυστυχώς δέν γάρ πέτυχα.
Ο Νικ έκαμονέλασε καί έτοιμαζότανε ν' ανέβη τί σκάλα, όταν ο Άμπραμς τόν έπλησίασε καί τού είνε κάπ σ' αὐτή.
— Ή βεβα Κατερίνα είνε εδῶ; έρώτησε ο Νικ.
— Μάλιστα, ή μίς φορέστη καί ο Δρ Κάμερ έβησαν πρό όλίγου, άπάντησεν ο άστυνομάκς.
— Πιναγινέτε τους άλους στό διαμέριμα τού τρίτου πατώματος, υπέδειξεν ο Νικ.
— Ή βεβα Κατερίνα έβριζε στόν Νικ μία άγριεμένη ματιά καθώς έμπαινε είνε τó έπάνω πάτωμα.
Τό άριστοκρατικό της συναισθημα έξανατότα άπό τó περιβάλλον είνε τó όποιον αναγκαστικάς εύρίσκετο, έστω καί άν ή τού γιά κατήρι τού κακότυχου αὐτού παιδιού τού σπιτιού τους της Σέλιας.

— Ήταν ο περιβολάρης μας στήν έξοχή, είνε η Νόρα.
— Έκτύπησε τόν Ντάιτ καί συνέχισε: — θά τόν θυμάσαστε βέβαια άπό τότε πού έρχόσαστε στό σπίτι. Ένας ήλικιωμένος μέ μακριά άσπρα μουστάκια; έρώτησε ο Ντάιτ χωρίς νά φαίνεται ότι έδινε ιδιαίτερη προσοχή είνε τó γεγονός.
— Τί ζέρετε γι' αὐτόν; επενέβη ο Άμπραμς.
— Τίποτε, άπάντησεν ο Ντάιτ. Πέρασαν έξη χρόνια άπό τότε καί δέν τόν είνε ζανταϊδόν.
— Ο Άμπραμς εκτύπησε τόν Νικ μέ τήν άκρη τού ματιού του καί όλην εκάταλαβε ότι εκάλετο νά επέλθω. Έρριξε μία γλήγορη ματιά σ' όλο τó δωμάτιο γύρω καί σέ άλους τούς παρισταμένους.
— Προσέξτε, είνε, ο Πέντρο Ντομίνγκες καί ο Ρομπερτ Λάντις εκοκτώθηκαν μέ τó ίδιο όπλο. Πρό μίας εβδομάδος ο Πέντρο ένοίκιασε αὐτό τó διαμέριμα— άκριβώς άπό πάνω άπό τήν Πόλυ Μπύρνς— σέ κάποιον ή σέ κάποιαν πού έδωσε ως όνομα τó όνομα Άντερσον.
— Έστράφη πρός τήν Πόλυ.
— Είδαστε ποτέ σεις αὐτόν τόν Άντερσον; έρώτησε.
— Όχι.
— Άκούσατε ποτέ κανένα στό δωμάτιο πού βρισκόταν πάνω άπό τó δικό σας;
— Ή Πόλυ άπάντησε καί πάλι άροντικάς.
— Όραία. Ο Άντερσον όμως ήξερε καλά ό,τι καί άν έκάνετε άπό κάτω, έσυνέχισεν ο Νικ.
— Έπρόκωρψε πρός τó κέντρον τού δωματίου καί έξεσκέπασε τήν τηλεφωνική συσκευή πού ήταν μέσα στό πάτωμα.
— Μέ αὐτά εδῶ τά άκουστικά ήταν είνε θέσιν ν' άκούη κάλλιστα ό,τι καί άν έλέγατε είνε τó διαμερίμα σας. Ήταν πολύ έξυπνος. Έφορούσε πάντοτε γάντια. Καί είνε ό,τι όψιν του, χρησιμοποιούσιν αὐτήν τήν σκάλα πού βλέπετε εδῶ, νά κατεβή ως τó παράθυρό σας κάτω νύχτα καί νά έξέλθω τόν Λάντις. Καί αὐτόν τόν τρόπον θά είνε σεις ή κατηγορούμενη γιά τήν δολοφονία.
— Όλοι μέσα στό δωμάτιο εκτύπησαν ύποπτα οί ένας τόν άλλον.
— Ο Νικ έσυνέχισε άποτεινόμενος πάντοτε είνε τήν Πόλυ:
— Οί μόνος λόγος γιά τόν όποιον δέν εκόκτωσε τόν Ρομπερτ καί αὐτόν τόν τρόπον είνε ότι ο Πέντρο έμπήκε ως φαίνεται, χθές είνε τó δωμάτιο καί άνεκάλυψε τήν συσκευή. Ο Πέντρο ήταν φυλόποπος καί άλλαξε τó κλειδί της πόρτας γιά νά μήν επιτρέψη πλεόν είνε τόν Άντερσον νά μπει μέσα. Ο Άντερσον ήρθε εδῶ άκριβώς τήν ώρα πού ο Πέντρο μού τηλεφώνησε κατά τήν 7.30' χθές τó βράδυ, καί τόν εκόκτωσε.
— Άργότερα, τó ίδιο βράδυ, ο Άντερσον έπληρωσέθη ότι σεις καί ο Ρομπερτ είχατε βγή μαζί. Άντελήθη ότι τó σκεδόν του θά κατεστρέφετο έάν δέν ένεργούσε άμέσως. Γι' αὐτόν τόν λόγον τόν παρηκολούθησε καί τόν εκόκτωσε είνε τόν δρόμον.
— Έτσι νομίζετε; έρώτησε άναίδως ο Ντάνσερ, μόλις έώπασε ο Νικ.
— Έτσι νομίζω. Καί τώρα, γιά νά δοῦ, μέ ποιος άπό σας είνε ο Άντερσον, είνε ο Νικ.
— Έκείνη τή στιγμή επενέβη ο Άμπραμς:
— Ήταν κανείς άπό σας προηγούμενος είνε αὐτό τó δωμάτιο; έρώτησε.
— Όχι μέσα στό δωμάτιο άπάντησεν η Νόρα.
— Καί σεις; είνε καί τήν Σέλια, ή όποια δέν έμειλανε καί άπό τόν Άμπραμς, ο όποιος τήν έμνησθή.
— Γιατί δέν άπαντήσατε σεις; επήμεινε ο άστυνομάκς.
— Ότι γά, βεβαίως! άνεφώνησεν ή Σέλια, ως άν έθαινε άπό ένα όνειρο.
— Όραία, νομίζω ότι έχω δικόν, είνε τότε ο Άμπραμς. Σεις είνε ή μόνη πού μπορεί νά εύρίσκεσθε εδῶ μέ τά άκουστικά σ' αὐτά, άκούοντας.
— Ο Πέντρο, πού είνε ύποπτευθή καί, θά μπει γιά νά κάνη έπιθεώρησι καί τόν εκόκτωσάτε. Κατόπιν ο άντρας σας ήρθε καί σας είνε ότι επρόκειτο νά σας εγκαταλείψη καί τόν εκόκτωσατε έπίσης.
— Όχι! Όχι! Όχι! έφώναξε ύπερηφάν καί Σέλια.
— Γιατί στρέφεσθε μόνον εναντίον της; επενέβη όργισμένος ο Ντάιτ.
— Έπειτα εδῶσατε τó πιστόλι σας είνε

Προσεχώς είνε τó «ΕΡΓΟΝ»

δωμά

τόν Γκράχαμ νά τó πετάξη, έξπικολούθησε άμειλικτός ο Άμπραμς. Δέν είνε ή αλήθεια αὐτή;
— Όχι, δέν είνε αλήθεια! έφώναξε ή Σέλια.
— Έκείνη τή στιγμή επρόκωρψε ο Δρ Κάμερ καί εσάθηκε κοντά στή Σέλια. Έβαλε τó ένα χέρι του στόν ώμο της:
— Τό μυαλό της κυρίας Λάντις έχει πάθει κάποια έλασφη διάταραξη, είνε. Πάντως όμως δέν είνε αὐτή βεβαίως...
— Ή κυρία Λάντις δέν έχει τίποτα. Έσείς είνε εκείνος πού θέλετε νά τήν κάνετε τρελή!
— Η συζητήσις είνε φθάσει όττω είνε τó άποκωρπτον. Θόρυβος, φωνές, κακό.
Ο Νικ εσάηκωσε τó χέρι του γιά νά επιβάλη τήν τάξη καί έθγαλε άπό τήν τσέπη του τήν πούριερα πού είνε βρή στό συρτάρι της Πόλυ. Έστράφη πρός τήν Σέλια, ή όποια προσπαθούσε νά κυριαρχή τού έαυτού της.
— Αὐτό σας έστειλαν άπό τó εσπιατόριον, τήν έρώτησε.
— Ναι, άπάντησεν εκείνη.
— Καί όταν τήν έπιστρέψατε στείλατε μέσα καί άνα σημείωμα;
— Ή Σέλια έκανε «ναί» μέ τó κεφάλι.
Τότε ο Νικ έστράφη πρός τόν Ντάνσερ βγάζοντας μία άπό τίς έπιταγές άπό τήν τσέπη του:
— Έδῶσατε τήν ύπογραφή της στήν έπιταγή άπό τó σημεῖωμα της εκείνη; είνε ήρεμα. Καταθέσατε κατόπιν τó ποσόν της έπιταγής στό όνομα τού Ροβέρτου Λάντις καί έπειτα παραποήσατε τó όνομα τού Ροβέρτου στίς άλλες έπιταγές καί επεφορτίσατε τήν Πόλυ νά τόν άποσκόλη ή ιδιαιτέρως όσο νά τις εισπράξετε.
— Έσ' όσον δέν έχει πιστοποιηθή ότι ενώ εισπράξατε τίς έπιταγές, άπεκρίθη ο Ντάνσερ, αλλ' ότε καν ότι παραποήσατε τó όνομα πώς μέ κατηγορείτε ότι τόν εκόκτωσα; Δέν σας φαίνεται ότι θά ήταν κουτό εκ μέρους μου νά ενεργήσω έτσι;
— Πάντως, επενέβη ο Άμπραμς, τά δασκαλικά σας άποτυπώματα έκρίνονται παντού στό δωμάτιο όπου εκοκτώθηκε ο άνδρας της Πόλυς.
— Άπέθανε ο Φιλ; τόν εκόκτωσαν; άνεφώνησε ή Πόλυ μέ μία έκφρασι ίσως έπιτιμωμένης άπελπισίας.
— Ο Ντάνσερ δέν έδωσε προσοχή στήν κατηγορία πού τού επέρριψε ο Άμπραμς όταν έμαθε ότι άποτύμως ποία ήταν ή σκέσις τού Φιλ πρός τήν Πόλυ.
— Ήταν αλήθεια άνδρας σου ο Φιλ; τήν έρώτησε μέ μία έκφρασι τού προσώπου γεμάτη μίσος.
— Ή Πόλυ δέν άπάντησε καί κατέβασε τó κεφάλι της τρωμένη.
— Ο Άμπραμς έξπικολούθησε τήν έπίθεσι του κατά τού Ντάνσερ:
— Ήξερε ότι ήταν άνδρας της, επήμεινε. Άνεβαίνετε εδῶ στό άνω πάτωμα καί μέ τά άκουστικά αὐτά άκούγατε ό,τι καί άν έλεγαν άπό κάτω.
— Έπληρωσέθηκα όσα ποία σκεοί εύρίσκετο ή Πόλυ μέ τόν Φιλ καί τόν εκόκτωσατε.
— Δέν τόν εκόκτωσα, έφώναξε ο Ντάνσερ καί τά μαύρα μάτια του έρρικναν άγρια βλεψίματα γεμάτα λύσσα. Έπήγα στό δωμάτιο του γιά νά τόν δω μόνον γιάτι εκοκτώθηκα ότι είνε σκετώσει τόν Λάντις καί ήγη νά τού μιλήσω. Μέ έδωσάω σεις δέν τόν εκόκτωσε. Μετάξύ μας δέν είνε καμία άλλη κουθέντα καί κανέναν καυγάς.
— Δέν ύπηρχε λόγος, ως εκ τούτου, νά τού κάνω κανένα κακό. Δέν ζέρω τίποτε άλλο.
— Ο Άμπραμς έστράφη τότε άποτύμως πρός τόν Λούμ Κη:
— Είδαστε καί σεις άνακατωμένους σ' αὐτήν τήν ύπόθεσι, άπάντησεν ο Νικ.
— Δέν ζέρω άποτύμως τίποτε γι' όλα αὐτά, άπάντησεν ο Λούμ Κη.
— Ψευδές! έφώναξεν ο άστυνομάκς. Έσῶ θά ήταν τó κρησπούγετο σας. Καί μέ αὐτά τά άκουστικά άκούγατε τί έλεγαν άπό κάτω. Όταν εκαταλάβατε ότι δέν έπρόκειτο νά συμπεριληφθήτε στόν εκκρίσιμό πού έκαναν οί άλλοι τού Λάντις, τόν άκολουθήσατε τήν περασμένη νύχτα καί επροσπαθήσατε νά βγάλετε τίς εσείς καί αὐτόν. Δέν θά έδεχθή βεβαίως τίς προτάσεις σας καί τίς άπέλειψέ σας, ήρθατε στό λόγια καί τόν εκόκτωσατε. Φαίνεται πώς ο Φιλ τó ήξερε καί γι' αὐτό.

ΤΟ ΠΙΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΝΤΑΣΙΕΛ ΧΑΜΕΤΤ

αὐτό επήγατε κατόπιν στό δωμάτιο του καί τόν σκετώσατε κι' αὐτόν.
— Ότε τόν Φιλ εκόκτωσα, ότε τόν Λάντις, άπάντησεν ο Λούμ Κη. Έδῶκα άπολύτατα μέ τόν Ντάνσερ γιά νά πάρω άέρα.
— Δέν ήσωνα μαζί μου! έφώναξε ο Ντάνσερ, προχωρώντας άπειλικά εναντίον του. Δέν σοῦ άπείρησα νά μέ χρητύχανε, άκολουθήσατε σεις τόν Ροβέρτο Λάντις, περιμένετε νά βγη άπό τó σπιατοήσις γιά ν' άποδείξη τó άλλοθι.
— Άναγκάσθηκαν νά επέλθουν δύο άν-

γιά τόν σκοπόν αὐτόν, νά εξαγοράσετε τήν Πόλυ καί τόν Ντάνσερ. Έπειδή όμως δέν έδεχθήσαν τó σκεδόν σας άπείρησαν, άκολουθήσατε σεις τόν Ροβέρτο Λάντις, περιμένετε νά βγη άπό τó σπιατοήσις γιά ν' άποδείξη τó άλλοθι.

— Άκόμη δέν μπορώ νά πιστέψω ότι αὐτός ήταν ο έγκληματίας έλεγεν ή Σέλια στήν Νόρα

δρες της άστυνομίας γιά νά τούς κυρί- νά τού δρομού, τού έστράφησε μία πιστολιά σκεδόν έξ επαφής. Τότε είδατε τήν Σέλια, ή όποια έρχότανε άπό πίσω τού ν' ένα πιστόλι στό χέρι. Μέ τόν φόδο μίλησε σας είνε ότι καί γιά νά της ρυθμίσατε καθε τεία ιδέα άπό τήν άκμή, έτρέξατε, έμπήκατε στό αυτοκίνητο πού είχατε άφήσει πού πέρα στήν πλατάνο έπεί, εκάνατε τή βόλτα τού τετραγώνου καί εκάνατε κοντά στή Σέλια, έρχόμενος άπό πίσω της, όττω ότε νά της ήτο άδύνατον νά σκεφθί πώς σεις επρόδρατε τήν πιστολιά. Τότε της ήρασε τó πιστόλι άπό τó χέρι καί της τó πετάξατε στή θάλασσα, έν νύνασε φυσικά ότι δέν τó είχε χρησιμοποιήσει, όχι γιά νά τήν προσυλλάξετε άπό τήν κατηγορίαν, αλλά τούναντιον γιά νά δώσατε εύκολότερα λόγον νά τήν κατηγορήσουν ότι αὐτή ήτο ή δολοφόνος, έσ' όσον δέν θά ήτο ή δολοφόνος, πιά ότι δέν είχε χρησιμοποιήσει τó όπλον της.
Τό πρόσωπον τού Ντάιτ έλαβε τήν έκφρασι προσβεβλημένου ανθρώπου, αλλά ταυτόχρονα άγριεψε. Έστράφη πρός τή Νόρα καί τήν έρώτησε:
— Μήπως επελάθηκα, Νόρα, δάντρας σου;
— Δέν επελάθηκα, όχι, αλλά σεις δέν επροσέξατε καλή τι έκάνετε καί μου έδωσατε λόγον νά συμπεράνω ότι τά πράγματα έγιναν όπως τά είπα πού πάνω. Τό λάθος σας είνε ότι είπατε πώς δέν είδατε τόν Πέντρο Ντομίνγκες, τόν κηπουρό καί κατόπιν θυρωρό της πολυκατοικίας, άπό τήν άκμή τού έπληρώσε. Ταυτόχρονα όμως έδωσατε ότε όπτικώς αὐτός άν-

γιά τόν σκοπόν αὐτόν, νά εξαγοράσετε τήν Πόλυ καί τόν Ντάνσερ. Έπειδή όμως δέν έδεχθήσαν τó σκεδόν σας άπείρησαν, άκολουθήσατε σεις τόν Ροβέρτο Λάντις, περιμένετε νά βγη άπό τó σπιατοήσις γιά ν' άποδείξη τó άλλοθι.

θωπος είνε μακριά άσπρα μουστάκια. Καττάξε όμως αὐτή τή φωτογραφία.
Ήταν ή φωτογραφία πού είχε βρή ή Νόρα.
— Είνε πράγματι μακριά, άσπρα μουστάκια ο Πέντρο Ντομίνγκες; τώρα τελευταίως, τώρα πού τόν σκετώσαν. Άλλα πρό έξη έτών όταν είνε αὐτή ή φωτογραφία καί όταν όκ. Γκράχαμ τόν είδε—όπως λέει—τό μουστάκι του δέν ήταν ούτε μακριά ούτε άσπρο. Ο κ. Ντάιτ Γκράχαμ έλησμονήσε, φαίνεται, πώς ήταν τότε καί όταν μάς είνε γιά τó μακριά, άσπρο μουστάκι επροβόθηκα. Ήταν τó μακριά, άσπρο μουστάκι πού είδε πρό όλίγων άνδρών, τó μακριά, άσπρο μουστάκι τού θυματού του, τού ανθρώπου πού εκόκτωσε τήν περασμένη νύχτα...
— Έπικολούθησε άπόλυτη σιωπή γιά μία στιγμή. Κατόπιν ο Γκράχαμ πετάχτηκε όρθιος, έθγαλε τó πιστόλι άπό τήν τσέπη του καί, μέ τó πρόσωπο παραμορφωμένο άπό τή λύσσα, έφώναξε:
— Μήν κινηθί κανέναν σας γιάτι θά τόν σκετώσω σάν σκυλί. Δέν θά λυπηθώ κανένα!
— Είνε αλήθεια λοιπόν σας είνε ο Νικ! άνεφώνησε ή Σέλια μέ τά μάτια γεμάτα φρίκη καί άποτορσιισμό.
— Ναι, είνε αλήθεια! εκράυασεν ο Ντάιτ άγριεμένος, έξόλλος, μη δύναμενος πλεόν νά κυριαρχή τού έαυτού του. Έγώ εκόκτωσα τόν Λάντις. Άλλα δέν τόν εκόκτωσα όπως ήθελα. Πέρασε άμέσως, χωρίς νά ύποφέρη καθόλου. Έγώ ήθελα νά τόν βασανίσω όπως μέ έδούσαντες αὐτός, νά τόν κάνω νά μαρτυρήσ όπως μ' έκανε νά μαρτυρήσω εγώ!
— Ντάιτ! διεμαρτυρήθηκε ή Σέλια.
— Κι' έσένα, φώναξε εκείνος μέ λύσσα, ήθελα νά σε δω κρεμασμένη! Ήθελα νά σ' έδωσα νά καταρρέης μέρα μέ τήν ήμερα μέσα στή φυλακή μέχρι της ημέρας πού θά σε κρεμάσουν. Δέν μπορέσα νά χαρώ αὐτό σου τó μαρτύριο, αλλά θά σε δω τούλάχιστον πεθαιμένη!
Καί σκεπώσε τó πιστόλι του.
— Έκείνη τή στιγμή ο Νικ πετάχτηκε έμπρός στή Σέλια νά τήν σκεπάσει μέ τó σώμα του καί ταυτόχρονα ο Λούμ Κη επήδησε, μέ τήν έλαστικότητα θηρίου έπάνω στόν Ντάιτ καί τόν έσπρωξε μέ άλη του τήν δύναμη. Τό πιστόλι έπίσασ φωτιά, αλλά ή σφαίρα σφηνώθηκε στό ταβάνι.
— Ο Άμπραμς καί οί δύο άστυφύλακες έσπευσαν νά συλλάβουν τόν Ντάιτ, τόν άφώλισαν καί τόν έσυραν έξω τού δωματίου.
Οί άλλοι, όσοι ήσαν υπό κράτησιν κατέβηκαν πάλι υπό συνοδείαν καί ώδηγήθηκαν στήν έλαστικότητα γιά νά φρεθούν έλευθεροί ή νά τιμωρηθούν. Τό πρόβλημα της δολοφονίας τού Ρομπερτ Λάντις είνε λυθή.
XXX
Τό έξπρές άπεμακρύνετο άποταχώς άπό τόν Άγιόν φραγκίσκον. Ί' ένα βανάκι εκάθησαν ή Σέλια καί ή Νόρα μαζί μέ τόν Νικ.
Ή σκυλήσθη ή Άστα είνε κουλουρισσά στή πόδια τους.
— Πάω νά κοιμηθώ, είνε ή Σέλια καί σκεπώθηκε. Είμαι κουρασμένη καί δέν μπορώ άκόμα νά αντέλθω άπό τήν ζαλάλη μου γιά τόν Ντάιτ.
— Φαίνεται πώς τελευταία δέν ήταν στό καλή σου, τίς είνε ο Νικ. Δέν εζηνέγεται αλλού.
Ή Σέλια έβλεπεν τήν Νόρα καί είνε καλή νύχτα στόν Νικ, τόν όποιον είχαρίστησε άλλά μία φορά, ότι τήν είχε σκεπώσει.
— Νά τόν φιλώσ καί τόν άνδρα σου σέ πειραξί; είνε τή Νόρας.
— Καθόλου, άπάντησε εκείνη, καί τού άξίζει άλλως τó τόσο πολύ!
— Ή Σέλια τότε έβλεπεν καί τόν Νικ καί έφυνε.
— Τί κανείς εκεί; ρώτησε όταν έμειναν μόνον ο Νικ τήν Νόρα πού επήλκε. Μιλάει σάν ζήποιακι μισού αὐτού, πού κρατά στήν χείρα σου καί σπάζεις μέ τσέπη φρόνιμα.
— Ή Νόρα εκόκρινεσθε καί τόν κύταζε μέ μία τρυφερή ματιά.
— Έτσι λοιπόν, κυρία Τσάρλες! Καί μάς κρύβεις ένα τέτοιο γεγονός;
— Δέν τó κρύβω, αλλά καί δέν είνε άναγκαία νά τó φωνάζω, όταν έχω άνδρα πού κατάρθωνε νά διασκεύηται τά μεγαλύτερα μυθιστόρια. Ή μήπως χάνεις καί τά μου τήν μεγαλή σάν άστυνομική δεινότητα;
— Ο Νικ τήν έπείρε στήν άγκαλιά του καί τήν έφίλησε γλυκά στό στόμα.
— Ότε δημοσυνώνισαν, ότε άστυνομική, ότε εκόκτωσε, ότε φιλώ είνε εδῶ, εδῶ, τίς είνε, πιάμε κάπου μακριά λίγος μόνοι με τήν καυμένη, τί πηχική τή Σέλια. Καί μη τού ζαναψή ν' άνακατευθώ μέ αὐτούς τούς ανθρώπους.
ΤΕΛΟΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΕΠΙΣΦΟΡΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὰ νέα ἀναγγέλλομεν
μέ πνεῦμα καὶ μέ μπρίο
ἀφοῦ ἐμπήκε γιὰ καλὰ
στὴν χώρα μας τὸ κρύο...

Ἡ κίνηση ἡ κοσμικὴ
εὐρίσκειται στὸ φόρτε
καὶ οἱ νεοὶ τῶν σαλονιῶν
κάνουν ἀράδα κόρτε.
Ὁ πόσιος νέος οὐλτρά σὶκ
ποὺ λυώνουν γιὰ ἀγάπες !
Γι' αὐτὸ ἐσχάτως φθίνηναν
στὴν ἀγορά οἱ... μ ἄ π ε ς.

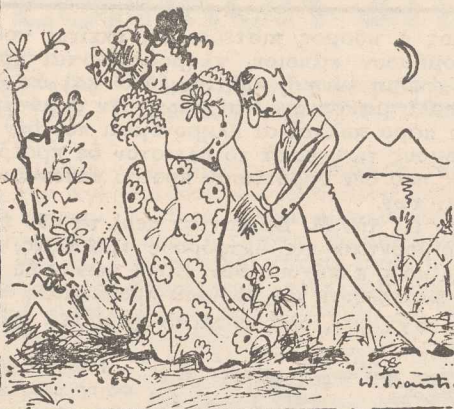
Ἐδῆκε μία διάταξη
—οὐ τοῦτο θάσι δώστε —
ποὺ λέει νὰ περιορισθοῦ
λινάκι οἱ ἐξοστὰς.
Ἀμέως δὲς οἱ χοντρεῖς
φτωχὲς εἴτε καί... λαίδες
γιὰ τοὺς διπλοῦς... ἐξοστὰς τῶν
παρηγγεῖλων... κοροῦδες.

Τὸ χιόνι πέφτει ἀθρόο
πὰς περὶ ὄρη, ὡς εἶδα
μὰ πεῖδ πολὺ χιονίζει ἐδῶ
οὐ... τοῦτη τὴν σελίδα.

Ψάχνουν νὰ θροῦνε θησαυροὺς
καὶ πάλιν τοῦ Ἀλφ.
Ἀπὸ τὸν κόσμο οἱ παλαβοὶ
δὲν ἔλειψαν, ἀλλοὶ !...
Μὰ τώρα ποῦρε ὁ Χειμὼν
μποροῦν κι' αὐτοὶ νὰ ποῦνε
πῶς... ἄ ν θ ρ α κ ε ς γιὰ θησαυ-
ρ.

πνναίνουε νὰ θροῦνε...

ΕΡΓΟΛΑΒΟΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ
—Εὐτέρπη γλυκεῖά μου, ἤθελα
νὰ σε νανοριζῶ στὴν ἀγκαλιά μου
σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ

Τοῦ θλάμν τὰ καμῶματα

Συνάχι

Συνάχι εἶχα καὶ μοῦ πέρασε, ρε
Μανιὰ ἐπισημνῶν, μὰ πῶς μοῦ πέρα-
σε : Ὅπως λένε οἱ γιατροὶ μὲ
φασκόμυλα καὶ τὰ τοιαῦτα : Ρε
δὲν τὰ παρατοῦκα, λέω γὼ τὰ σπερ-
τόρικα ! Αὐτὰ εἶνε γιὰ τὸ ἀστενὴ
φύλο καὶ γιὰ τὰ παιδαρέλια. Ὅποι-
ος εἶν' ἄντρας καὶ ψωνίει συνάχι
πάει γραμμὴ στὴν ταβέρνα γιὰ νὰ
τοῦ περάσῃ. Πικνεὶ σὰ πασαλίκια
τοῦ δυὸ — τρεῖς τετρακοῦδρες καὶ
τώρα καθὼς εἶνε γιοματάρη ἀκόμα
ἀνάθει μέσα του ἡ μουστάρη καὶ
θράζει σὰν ἀσέβησι ἀσέβησι.

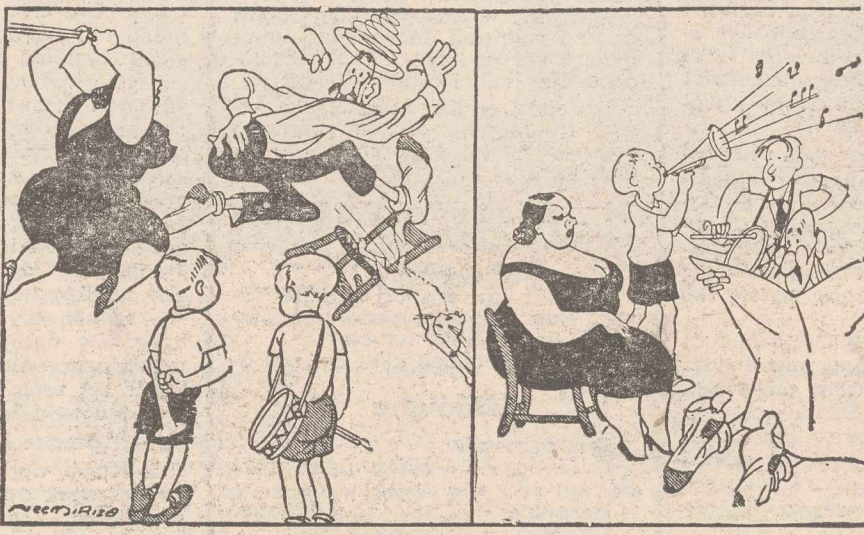
Σοῦ λαμπικάρει ὅλα τὰ τέξια
οὐ κι' οὔτε συνάχι, οὔτε γριμπί,
οὔτε μικρόβιος τῆς φύσης, οὔτε
ὄλο τὸ ἱστίοιτο τοῦ Πασιέτλ νά-
κης μέσα σου δὲ βαστάει ο' αὐτὴ
τὴν κουφόδραση.

Κι' ἂν ἐκπὴ μάλιστα καὶ γιὰ με-
ζὲ κάνα δυὸ κεφάλια σκόρδα, οὔ-
τε πανοῦκλα δὲν κοτάει νὰ σὲ
πλησιάσῃ ἀπὸ τὴ μπόκα. Ἔτσι ἔ-
κανα κι' ἐγὼ τὴν προλήν ποῖκα
ἀνοῖξῃ ἡ θύρας τῆς μύτης μου :
Πῆρα παρὰ τὸν Πεύκο — καλὴ κρα-
σοκανάτα κι' αὐτὸς — καὶ γραμμὴ
γιὰ τὸ ταβερνεῖο. Εἶχε μιά ρετοῖ-
να ! Σῶμα καὶ σωματὸς, ἀδερφέ-
ρα — γιὰ νὰ ζήρῃ μονάχα ὅχι καὶ
γιὰ νὰ πῆξῃ. Καὶ κοῦδάλια, ποὺ λες
τὶς μισοῦρες καὶ ρούφα καὶ ρούφα,
γκόν σταφίδα, φέσι, κουνουπίδι γι-
νήκαμε. Ὑστερὶς μονιπιάς, σπῆτι,
κουκούλωμα σὸ κρεββάτι καὶ τὴν
ἄλλη μέρα περδίκι, ἄνευ συνάχι
καὶ περικαλὸς πότες νὰ ζανασυνα-
χωθῇς γιὰ νὰ κάνῃς τὴν ἰδίᾳ θε-
ραπείᾳ — ζηνιέμα ἀρμεροφύστι-
κος : Κι' ἂν εἶχα καὶ σένα κάτω
ἀπὸ τὸ πάλωμα, ρε, θερμάμα, ἐξ-
δὸν ἀπὸ τὸ συνάχι, θάναυ σοῖκη-
μα πῶς θὰ μοῦ πέραναν καὶ κάπ
φουσκοδεγντρίες ποὺ μὲ πειράζου-
νε τώρα — τώρα ἀφόντες σοῦ βά-
ρεσε σὸ μάτι ἐκεῖνος ὁ σκαμπα-
νέας ὁ θεοιθῆρας καὶ μένα μ' ἔ-
κανες ἀργόμιστο τῆς καρδιάς σου
ρε πανάκεια — τὰ κουβεντιάζω
πρὶς καὶ φῆς :

Κ. ΒΑΦΗΣ

Τὸ ραδιόφωνον

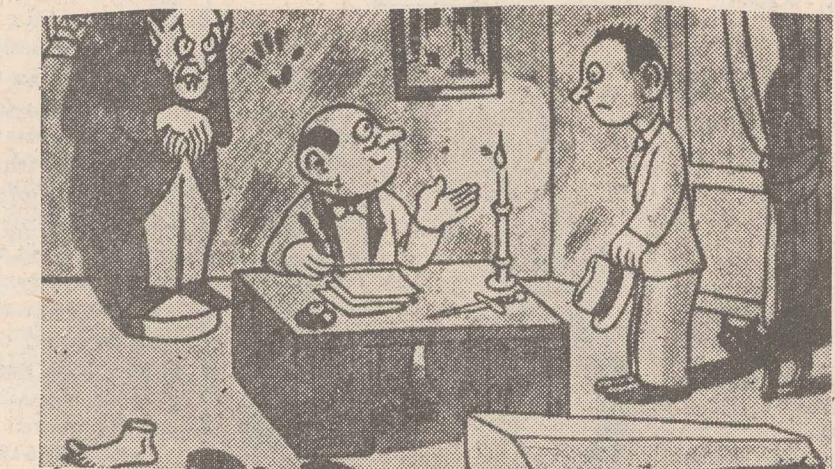
ΦΥΛΑΚΑΙ ΣΥΓΓΡΟΥ : Συναυλία
Γάτου μέ... ἄ ρ π α.
ΓΠΟΔΡΟΜΟΣ ΦΑΛΗΡΟΥ : Πένθιμον
ἐμβατήριο τοῦ Μπετόθεν.
ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ ΥΠΝΟΥ : Μουσικὴ
δωμάτιο μὲ Χόρρρ — Χ ο ρ ρ ω-
δ ἰ α.
ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΝ : Μ π — ά χ,
6 ά χ !

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑΙ ΜΕΤΑΠΤΩΞΕΙΣ
Μετὰ τὴν τρικυμίαν ἡ γαλήνη...

Περιμένοντας τοὺς βαρβάρους

—Τι περιμένουμε στὴν κλειδορό-
τρυπα σκυμμένοι ;
Εἶνε οἱ βάρβαροι νὰ φθάσουν ὀπ-
—Γιὰτὶ μέσα σὸ ὀπίτι μας μιά τέ-
τοια ψούκλα ;
Γιὰτὶ ὁ μπαμπὰς τὸ ἔσκασε ἀπὸ
πολὺ πρῶι ;
Γιὰτὶ οἱ βάρβαροι θὰ φθάσουν
ἀμέρᾳ ;
Ὁ σπιτονοικοκύρης, στὸν ὁποῖον
χρωστάμε ἔξῃ νοίκια
ὁ ράφτης, στὸν ὁποῖον δὲν ἔχου
με ζοφλήσει οὔτε τὰ μανίκια
ὁ μπακάλης κι' ὁ ψωμάς ἀνεξό-
φλητοι ὡς συνήθως
καὶ τῶν ἄλλων δανειστῶν τὸ πλῆ-
θος ;
—Γιὰτὶ ἡ μαμά μας, ρήτωρ δέιος
δὲν δάζει εἰς ἐνέργειαν τὶς ρητο-
ρίες ;

—Μὴν τρομάζετε... Δὲν εἶνε τίποτα... Γράφω ἀτυπομηκὸ μυθιστο-
ρημα καὶ χρειάζομαι νὰ ζῶ στὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ ἐργου...

Θεάματα

Μαντρά Ἀττίκ : «Παριζιὲν Γκα-
λά» (Παριζιάνικο γάλα γιὰ τὰ μω-
ρά τοῦ Ἀττίκ).
Ὁδὸς Ἀγ. Κωνσταντίνου : «Ἐ-
ρως ἐπὶ πιστώσει», Τρέξατε. Τρέ-
ξατε !
Συζυγκόν : «Ματσούκο».
Πλατεῖα θεάτων : «Ὁ Βασιλεὺς
τῆς ἐρήμου».

Μικραὶ ἀγγελίαι

—Ενοικιαζοῦνται δωμάτια ὕπνου
εἰς τὰ θεωρεῖα θεάτρον πρόας.
—Πολυτεκνὸς παραδίδει μαθημα-
τα κατ' ἰδίαν... Τὰς ἀπόρους δι-
δάσκει.
—Ζητεῖται χονδρὸς ὑπάλληλος
καταστήματος διὰ νὰ πωλῇ x ο ν-
δ ρ ι κ ὠ ς.

Παλαβομάρες τῆς ἐποχῆς

ΣΥΡΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

Ζωγραφικὴ φρενοκομείου ποὺ γίνεται ἀπὸ γνωστικούς

Ἐδῶ βλέπετε, κύριοι, ἕναν ἄνθρωπον
μὲ μισὸ κεφάλι. Μία γυναῖκα μὲ τὸ σπῆ-
θος κρεμασμένο εἰς τὸ λαιμό. Ἐνα ἄν-
θρωπινο χέρι μὲ ἑπτὰ δάκτυλα. Περάστε
νὰ ἰδῆτε, κύριοι...
Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι σὰς διαφημίζω

«Θιζήπου», Πίναξ τοῦ Λέο Ἀντωνί. Τὸ
σπῆθος εἶνε στὸν... λαιμὸ καὶ ἡ γυναῖκα
κρατεῖ ἕνα λέοντα. Τώρα διατὶ αὐτὸ τὸ
πρᾶγμα εἶνε ὁ Θιζήπου εἶνε μυστήριο
ἀνεξήγητον.

τέρατα τῆς οἰδοῦ Ἀθηνῶν. Δὲν σὰς καλῶ
εἰς τοῖρκον ἐκτωματῶν τῆς φύσεως. Σὰς
καλῶ εἰς τὸ ἀτελεῖ καλλιτέχνου τῆς συρ-
ρεαλιστικῆς σχολῆς.

Τὶ εἶνε συρρεαλισμός; Ἡ τελευταία
λέξις τοῦ ἐξωφρενισμοῦ εἰς τὴν τέχνην.
Τὸ ἀποκορύφωμα τῆς λῶδας. Ὁ συρρεα-
λισμὸς δικαιώνει εἰς τὸ ἀκέραιον τὴν
ἀποψιν τοῦ Πλάτωνος, ὁ ὁποῖος ἤθελε ν'
ἀποκλεισθῇ ἀπὸ τὴν ἰδεώδη πολιτείαν
οἱ καλλιτέχναι. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ, εἶπεν
ὁ μέγας φιλόσοφος, συντελοῦν εἰς τὴν
ἐκλυσιν τῶν ἠθῶν. Ἄν εἶχε ὑπ' ὄψιν του
καὶ τοὺς συρρεαλιστὰς τῆς ἐποχῆς μας,
θὰ προσέθετε : Εἶνε καὶ σφόδρα ἐπικιν-
δυνοί.

Ἄς μᾶς συγχωρήσουν οἱ συμπαθεῖς
συρρεαλισταί, ποὺ τοὺς φερόμεθα μὲ κά-
ποιαν σαρκαστικὴν διάθεσιν. Αὐτὴ εἶνε ἡ
μοῖρα τῶν πρωτοπόρων. Οἱ κοινοὶ νόες
κοροῖδεύουν ἐκεῖνον, ποὺ δὲν μποροῦν
νὰ φθάσουν καὶ νὰ ἀντιληφθῶν. Αὐτὸ
συμβαίνει καὶ μὲ μᾶς. Ἐκδηλώνουμε τὴν
διάθεσιν νὰ εἰρωνευθῶμε τοὺς συρρεα-
λιστὰς, ἰσως διότι δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς
καταλάβουμε, τί θέλουν. Ἀλλὰ μήπως καὶ
οἱ ἰδιοὶ καταλαβαίνουν τί θέλουν; Ἐδῶ
εἶνε τὸ ζήτημα. Ἄς τοὺς ἀκούσουμε τί
προσέδωκ.

Ὁ συρρεαλισμός, λέγουσιν οἱ ὀπαδοί
του, εἶνε ἡ ἐκδήλσις τοῦ ὑποσυνειδη-
τοῦ καὶ οἱ κοινωνικὲς τάσεις τῆς ἐποχῆς
μας.

Αὐτὴ εἰς γενικὰς γραμὰς εἶνε ἡ θεω-
ρία τῆς συρρεαλιστικῆς σχολῆς. Καὶ τῶ-
ρα ἂς ἐλθουμε εἰς τὴν πράξιν. Βλέπετε, ὁ
συρρεαλιστὴς ζωγράφος μίαν γλαστρά με-
ναν κρίνο σ' ἕνα παράθυρο. Ἡ παράστα-
σις τῆς γλαστράς μπαίνει εἰς τὸ ὑποσυν-
ειδητὸ τοῦ καλλιτέχνου καὶ συνδυά-
ζει—πῶς καὶ γιὰτὶ ἀγνωστον—μὲ τὴν εἰ-
κόνα μίαν ἐγκειμένην γυναῖκα εἰς
ἐκείνην τὴν γλαστράν. Πάνει λοιπὸν ὁ συρρεα-
λιστὴς ζωγράφος καὶ ζωγραφίζει μίαν γλα-
στράν πᾶσι οὐ μὴ κλωροφωρισμένην γυ-
ναῖκα, ζωγραφίζει διπλὰ κι' ἕνα ἄνθρω-
πο τοῖνάρ, νὰ κανίει, καὶ τὸν πῖνακα
αὐτὸν τὸν πιτλοφορεῖ : «Ἀρχαγγέλος Γα-
βριήλ».

Ὅταν φυσικὰ ἰδῆτε ἕνα τέτοιο ἀκατα-
νόητον ζωγραφικὸν κατασκευάσμα, θὰ ἀ-
ναφωνήσετε : Μὴ χειρότερα ! Τὸ ἴδιο θὰ
λέγαμε κι' ἐμεῖς. Ἀλλὰ ὁ συρρεαλιστὴς
συρρεαλιστῶν.

καλλιτέχνης θὰ θυμῶν. Καὶ ἰσως μᾶς
βρίσῃ. Δὲν καταλαβαίνετε, θὰ μᾶς πῇ,
τὴν τέχνην μου. Καὶ τότε θὰ τὸν καλέ-
σουμε νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ αὐτὸς τὸν πῖνακα
του, ποὺ μπορεῖ καὶ τὸν καταλαβαίνει.
Ξερετε λοιπὸν τί θὰ μᾶς ἀπαντήσῃ; Ἐ-
γὼ μ' αὐτὸν τὸν πῖνακα, θὰ μᾶς πῇ, ἔξ-
δήλωσα τὸ ὑποσυνειδητὸν μου».

Τότε ὅμως ἐμεῖς θὰ ἔχουμε τὸ δικαίω-
μα νὰ τοῦ ποῦμε : «Πολὺ καλά, κύριε.
Ἀλλὰ ποῦ ἔχουμε ἐμεῖς ἐπὶ πρᾶγμα
τὴν εἰκόνα; Πῶς θὰ σοὺ κάμουμε ἐλεγ-
χο; Καὶ ἐξ ἄλλου τί μᾶς μέλει ἐμᾶς τὴ
τετατομένη ἐκείναι ἐξου μέσα σὸ ὑ-
ποσυνειδητὸ σου; Μπορεῖς νὰ ἐκπρὸς ὅτι

Ἐνας πῖναξ τοῦ Μὰν Ρενό, πιτλοφοροῦμε νὰς : Τὸ «Τραπέζι τῆς φυκῆς». Τὸ μυσ-
τήριον αὐτοῦ ἐπιπλὸν ἔχει ἕνα παρέρωτον μέμον μπουστὸ γυναικῆς στὴν ἐκρη καὶ θέ-
ρει τέσσερα πόδια διαφορετικῶν ρυθμῶν.

διαθλο βέλεις. Ἐμεῖς δὲν χρωστάμε τί-
ποτε νὰ ὑποτάξωμε τὴς φρικαλεότητες,
ποὺ τυχόν κρύβει ἐξου μέσα σου. Ὅπως
ἔσπασε μᾶς, ἀγαπῶν συρρεαλιστῇ, ὅτι
δὲν εἴμεθα καθόλου βέβαιοι ὅτι μ' αὐτὸν
σοὺ τὸν πῖνακα ἐξεδήλωσες τὸ ὑποσυνει-
δητὸ σου. Εἴμεθα ὅμως ἀπόλυτως βέβαιοι
ὅτι ἐξεδήλωσες μ' αὐτὴ σου τὴν ζωγρα-
φίαν τὴν ὅχι καὶ τόσο καλὴν κατάστασι τοῦ
μυαλοῦ σου».

Καὶ τέτοιες ὅμως λόγες, σὰν τὸν συρ-
ρεαλισμὸν δέντῃς σπῆκει ἡ ἐποχὴ μας. Ἡ
νέα καλλιτεχνικὴ ἐκκλησία ἐκεῖ ἐξελικθῇ
εἰς ὅλον τὸν κοσμον. Δὲν λείπουν οὔτε
ἀπὸ τὸν τόπον μας οἱ νέοι αὐτοὶ ἀλθροὶ
ὑψοῦ τῆς τέχνης. Ἐχομε καὶ Ῥωμηνοὺς
συρρεαλιστὰς. Πέρσοι μάλιστα ζωγρά-
φους καὶ ἐκβῶν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κ.
Ἀνδρέα Ἐμπερικού. Οἱ ἐπισκοφεθέντες
τὴν ἐκδοσὶν διατρυπῶν τὴν φρικαλεάν
τῆς ἀνέμην. Ἐκεῖ εἶδαν πῖνακα, ποὺ
παρίστανε ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον
ἔχαν φωτῶν... κοροῦδες. Εἶδαν ἄλλον
πῖνακα, ὁ ὁποῖος παρίστανε μίαν ἀγγελί-
αν.

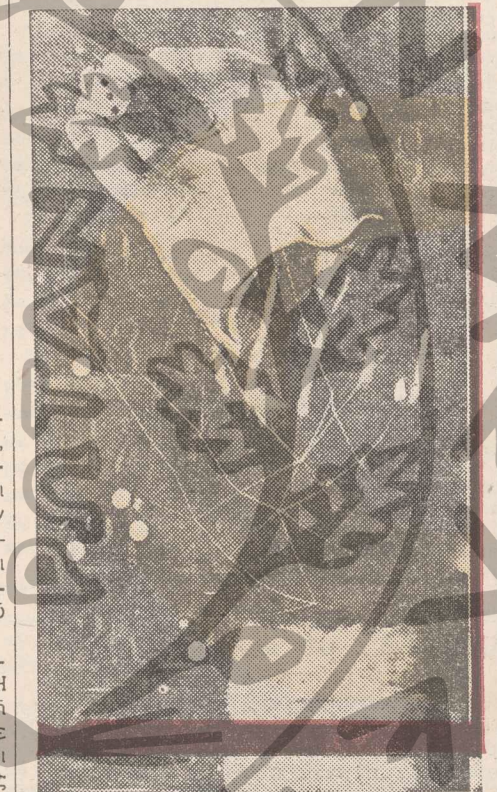
δα, σὰν νὰ εἶχε φωτογραφηθῇ μὲ ἀκί-
νες Ραίτγκεν. Ἦταν δηλοδὶ διαφανῆς
καὶ μέσα στὴν κοιλία τῆς φαίνονταν μία...
γυμνὴ γυναῖκα. Εἶδαν βιβλία μέ... μούρο
χαρτί καὶ ἄσπρα γράμματα. Ἐδίδασσαν
ποιήματα ἀπὸ τὴν «Ψυχαμνόν» τοῦ κ.
Ἀνδρέα Ἐμπερικού καὶ ἠσάθησαν τὰς
φρένας τῶν σαλευμένων. Ἐδικαιολόγη-
σαν ὅμως τὸν συγγραφέα : Πῶς ἠθέλατε
νὰ ἀνέβῃ τὸ μυαλό του μέσα εἰς τὴν...
ζέστην τῆς «Ψυχαμνόν»;

Εἴμεθα ὁμολογουμένως υπερβολικὰ
σαρκαστικοί, εἰς βάρος τῶν συμπαθῶν
διότι μοσθοῦν νὰ βροῦν κατὶ καινούργιο
εἰς τὴν τέχνην. Ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ σημείου
συρρεαλιστῶν. Εἶνε πρᾶγμα συμπαθές,
αὐτοῦ μέχρι τοῦ νὰ προσβάλουν ὡς ἀρι-
στοτεχνήματα τὶς ἀκόμη τόσον νεφελώ-
δεις ἀναζητήσεις τῶν, ὑπάρχει διαφορά.
Ἰσως ἀπὸ τὴν τῶσιν αὐτὴν νὰ προκύψῃ
κατὶ ὠφέλιμον εἰς τὴν τέχνην. Ἀλλὰ οἱ
ὑπερβολές τῶν εἶνε ἐξωφρενικῆς.

Ἄν ἦταν τέχνη ἡ κάθε μας λῶδα,
ποῖος εἶχε ἀνάγκη. Θὰ εἴμασταν ὅλοι με-
γάλοι καλλιτέχναι χωρὶς μόχθον νὰ καλ-
λιεργήσουμε τὸ ταλέντο μας, νὰ μπο-
με εἰς τὰ μυστικά τοῦ πρᾶγματικῶν ὄν-
του. Ἐγὼ τοῦλάχιστον αἰσθάνομαι τὸν ἑ-
αυτὸν μου ἱκανόν, νὰ διαπρέψω εἰς τὸν
συρρεαλισμόν. Ἐγὼ ἕνα σωρὸ θέματα,
βγαλμένα ἀπὸ τὸ... ὑποσυνειδητὸ μου,
νὰ ὑποδείξω εἰς τοὺς συρρεαλιστὰς ζω-
γράφους, καὶ τοὺς ἔλεγα αἰφνης, νὰ ζω-
γραφίσουν ἕνα κόρρο φρεσκοβαμμένο
μὲ ἕναν πετεινὸν εἰς τὸ ἕνα τιμὸν καὶ
ἀπὸ κάτω νὰ γράψουν «Μελλόνμφος».
Θὰ τοὺς ὑπεδείκνυα, νὰ ζωγραφίσουν ἕ-
ναν ἄνθρωπον μὲ τὰ πόδια σὸ κεφάλι
καὶ νὰ πιτλοφορήσουν τὸν πῖνακα : «Ρε-
πόρτερ». Πολὺ ἐπιτυχημένο θὰ ἦταν ἂν
ἐξωγράφισαν ἕνα νὰ βάρῃ φωτιά ο' ἕ-
να πηνάδι καὶ ἀπὸ κάτω νὰ γράψουν :
«Ἔτοι καταντὰ ὁ ἄνθρωπος»...

Θὰ μπορούσαν ἐπίσης νὰ συγκεντρω-
θοῦν ὅλοι οἱ συρρεαλισταὶ καὶ νὰ φτά-
σουν μὲ τὴς φάσεις τῶν ἑναυ μεγάλων
πῖνακα, τὸν ὁποῖον νὰ πιτλοφορήσουν :
«Λαοὶ», Δὲν ἀφῆδάλω, θὰ ἂν δελήσῃ
ἕνας συρρεαλιστὴς νὰ φτιάξῃ μίαν αὐτο-
προσωπογραφίαν του, θὰ ζωγραφίσῃ ἕ-
ναν ἄνθρωπον χωρὶς... κεφάλι.

ΠΕΝΝΑ Χ.

Πῖναξ συρρεαλιστικώτατος ποὺ φέρει τὸν
τίτλον : «Ἀντικείμενον ἕν ὄρασι κα-
ταμνησὶς οὐσιώσεως» ! Ἄντικει εἰς τὸν
ἐκπρόσωτον Φοῦντερ Ντερεμῶν καὶ παρι-
στάει δύο χεῖρα τὸ ἕνα ὄρασι καὶ τὸ ἄλλο
μῦρο, ποὺ εἶνε ὁρμένα μὲ κλωστὲς ἔ-
πᾶν ο' ἕνα τραπέζι ρουλέττας διπλὰ σὲ
δύο ζάρια ! !

